

... Над Голгофою ніч ридала,
Хижа тінь від завіси гусла.
Там Любов на хресті вмирала,
Оживляючи всохле русло.

Але з неба дивились очі
З тихим болям:

«Так треба, Сину».

Й тяжкий стогін:

«Звершилось, Отче!»

Навпіл розірвав тканину.

Простягнувши пробіті руки,
Перший крок Бог робив із неба,
Щоб планету, зчорнілу в муках,
Як дитя, пригорнуть до Себе.

Юрій ВАВРИНЮК.

Дорогі читачі,
любі сестри і браття у Христі!

Прийміть найщиріші вітання
з нагоди світлого свята Христового Воскресіння!

Хай чудова Великодня звістка лунає з наших уст і наших сердець,
звіщаючи велику радість: «Поглинута смерть перемогою! Де, смерте,
твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?.. А Богові дяка, що Він Господом
нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Кор. 15:54-57).

Бажаємо вам, друзі, багато радості, родинної злагоди, любові, доброї
погоди духа за всякого часу і переможного життя у Христі Ісусі!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Колектив редакції.

Воїн ІСУСА

● СВІДЧЕННЯ

Це відбувалося в часи СРСР, за М. Горбачова, коли почалася перебудова і в Кремлі проголосили свободу релігії. Проте в армії продовжувало панувати жакливе беззаконня. Червоний дракон, мовби передчуваючи близькість свого кінця, з особливою люттю терзав вірних послідовників Христа.

На долю нашого дорогого брата Павла Герасима випало суворе випробування. І лише постійна опіка і дивовижне втручання люблячого Господа зберегли життя цьому безкомпромісному воїну Христа.

Коли мене призвали в армію, усі знали, що я віруючий. Мою особову справу передали у військову частину в Прибалтиці, де я повинен був служити. Як християнин я відмовився приймати військову присягу. З перших днів служби мене почали викликати на розмови. Спершу «кадебісти», потім офіцери, а потім справа дійшла до прокурора. Усі вони мали на меті посадити мене до в'язниці. Ще на початку моєї служби капітану підрозділу, куди мене направили, сказали, що коли він хоче отримати звання майора, то повинен переконати мене прийняти присягу і відректися від своєї віри.

31 грудня наша рота пішла в лазню. Було дуже холодно, падав сніг, а потім розгулялася справжня завірюха. Коли всі вийшли з лазні і стали одягатися, до мене підійшов капітан і сказав, аби я не одягався, а стояв і чекав його. Коли всі вийшли, капітан і ще два солдати вивели мене на вулицю босоніж, напівроздягненого. Був сильний мороз, сніг стояв

по коліна. Капітан почав насміхатися наді мною: «Подивимось, чи допоможе тобі твій Бог. Добре все обдумай, часу в тебе достатньо. Коли вирішиш прийняти присягу і підтвердити, що змінюєш свої переконання, тоді повернешся до казарми».

Я почав молитися, а він стояв поряд і сміявся. А я відчув, як мені стає тепло з голови до ніг. Немов тепле полум'я проходило крізь все тіло. Я простояв на вулиці годину. Капітан, що стояв біля мене, змерз, хоча й був тепло одягнений: у валянках, шинелі, у рукавицях. Коли він добряче змерз, то пішов до казарми, а на зміну собі послав чергового, який охороняв нашу роту. І цей невіруючий сержант сказав мені: «Павлику, особисто я нічого проти тебе не маю. Але я прийняв присягу і якщо не виконуватиму того, що мені доручають, то мене можуть заарештувати. А ти як стояв нині, так стій до кінця! Не відмовляйся від своїх переконань, тому що Бог з тобою!».

(Закінчення на 4-й стор.)

Хід подій
визначив БОГ

СТОР. 3

Знамено
звірини

СТОР. 5

Чому Бог
допускає
війни?

СТОР. 6

10 аргументів
проти
Гаррі Поттера

СТОР. 7

Настає Великдень, і багато людей в піднесенні раптом починають звичати один одному істинну: «Христос воскрес!», «Воістину воскрес!»

Ні для кого не секрет, що ці слова проголошують не тільки християни, а й люди, які не вірують у Господа. Цей короткий діалог став частиною нашого виховання, і його можна порівняти з буденними фразами: «Будьте здорові!», «Дякую!».

Але виникне в нас питання: що цими словами люди хочуть сказати один одному?

Наголосимо на одній особливості цього діалогу: він не має знаків запитання. Обидві його фрази є проголошенням власного переконання. Тоді виникає запитання: а в чому полягає це переконання? І відповідь очевидна: переконання обох сторін цього діалогу в тому, що Христос воскрес.

Що означає той факт, що приблизно дві тисячі років тому Людина, Яка нічим не відрізнялася виглядом від інших, назвала себе Сином Бога Всевишнього, жила серед людей, творячи великі чуда, була переслідувана, осоромлена, катована і прибита цвяхами до хреста, померла і третього дня воскресла, з'явилася багатьом людям живою в тілі. Що це означає для нас, що живемо у XXI столітті?

Сьогодні, як і в будь-який інший час, люди всього світу втягнені у взаємну суперечку в питаннях віросповідання. Кожна з релігій намагається знайти вагомі аргументи для захисту своєї точки зору. Але лише споглядаючи події, пов'язані з Ісусом, ми приходимо до істини. Безумов-

Свято Христового Воскресіння

но, Його воскресіння стало доказом Його божественної природи.

Відповідь на запитання: «Чи справді Ісус воскрес?» одночасно відповідає на запитання, чи істинно те, що Він — Бог всесвіту. Адже Своїм воскресінням Ісус підтверджує істинність Своїх слів, які Він проголосив до розп'яття, а Він ніколи не заперечував Свою божественність (Мт. 26:63-65; Мт. 7:22; Лк. 22:70; Ів. 8:58; Ів. 14:9-11).

Увесь смисл життя людини визначає істинність воскресіння Христа. Якщо немає воскресіння, то й віра марна. Якщо Ісус не ожив третього дня, то все, що Він вчив і говорив, — омана. Але Ісус Христос воістину воскрес. Свідками цього стали понад 500 людей (1 Кор. 15:4-8). Багато з них потім померли за Ім'я Христа, не маючи жодного сумніву в тому, що вони будуть після смерті з Господом в Його Царстві, як Він і обіцяв. Ніхто з них не пішов би на смерть, якби не побачив Його живим. Вони б швидше уподібнилися до тих учнів Ісуса, які розбіглися в страху в перші дні після смерті Христа.

Отже, про що свідчить воскресіння Ісуса? Ісус заявляє, що всі пророцтва Божих провидців про Месію, Христа збулися в Ньому (Лк. 24:46).

Воскресіння Христа показало, що Ісус

— це Син Божий, Господь Бог, Який створив все видиме і невидиме (Кол. 1:15-17). Воскресіння Ісуса проголошує Його Царем, Якому належить вся влада як на небі, так і на землі в усій повноті (Мт. 28:18). Завдяки воскресінню Христос відняв сили в сатани, і тепер диявол не має ніякої влади над тими, хто щиро вірує в Ісуса (Кол. 2:15). Воскресіння Христа оголошує всіх віруючих прощеними за благодаттю і милістю Його (Рим. 3:21-26). І Воскресіння Христа оголошує винним кожного, хто не вірить в Нього, і такі будуть осуджені (Мр. 16:16).

Заради нас, приречених на загибель, Господь вчинив великий подвиг. Напередодні свята Великодня ми закликаємо всіх ще раз замислитися над тим фактом, що Ісус Христос воскрес і царює. Усе, що Він сказав, — істина, і людині належить одного разу померти, а потім — суд. Господь говорить, що того великого дня усі істинно віруючі спасуться.

Немає іншого способу бути виправданим перед Святим Богом, окрім як очистити себе Кров'ю Ісуса, Який замість нас страждав і помер на хресті. Кожен, хто увірує в Господа Ісуса, буде спасений і житиме з Ним вічно. Сьогодні ще можна навернутися і покаятися у своїх гріхах, щоб віддати життя в руки Ісуса Христа.

Секрет щастя

Крик матері: «Як далі жити? Син став наркоманом. Я так мріяла про нього, він був моєю надією. Коли він народився, я була найщасливішою на світі, а тепер він перетворився на чудовисько, сором і ганьбу всієї родини». Батько, безпорадно розводячи руками, нарікає, що дочка йде з дому і довго не повертається, продаючи час невідомо з ким і як... Діти плачуть за своїми батьками, тому що ті вирішили розлучитися...

Така сумна реальність. Навіть якщо в нас відносно все в порядку — де гарантія, що так буде завжди? То чи взагалі варто жити?

По-перше, як би не було важко, треба жити! «Хто знаходиться поміж живих, той має надію, бо краще собаці живому, ніж левові мертвому!» (Екл. 9:4). Людина не має права на самогубство, на знищення своєї долі. Обов'язок лікаря — лікувати, обов'язок солдата — захищати, обов'язок людини — жити. Це обов'язок перед батьком і матір'ю, перед дітьми, перед чоловіком чи дружиною, перед суспільством, а найголовніше — перед Богом.

Самогубство — це страшний гріх. Іноді треба просто вижити. Зумійте це зробити! І ви будете переможцем. Навіть якщо у вас невиліковна хвороба і лікарі сказали, що смерть неминуча, — боріться за кожний день життя.

Але просто вижити — це ще не все. Пливти за течією, змиритися з прокляттям — погана звичка. Більшість людей давно не чекають подарунків від життя. Змучені і розчаровані, вони часто кажуть: «Що буде, те буде, чому бути — того не минути, на все воля Божя». Такий підхід до життя неправильний. Ми народжені для того, щоб не просто існувати, а насолоджуватися життям! Народжені не плакати, а радіти! Ми повинні мати життя, і життя з подостатком.

Але невже щастя можливе в моїй ситуації, у моїх умовах, у моїй сім'ї? Так! Бо є секрет щастя. В одній казці розповідається про зернину. На пшеничному колоску дозріло зерно. Кожна зернина мріяла про щасливу долю. Зерна в колоску навіть сперечалися між собою, хто з них досягне в житті найкращого. Нарешті колос дозрів, і зернини висипалися з нього. Одна зернина потрапила у воду, набрякла і стала дуже великою. «Я досягла в цьому житті найкращого,

— говорила з гордим виглядом ця солідна зернина, випинаючи живіт. — У мене все є: круте авто, шикарний особняк, зв'язки, знайомства, бізнес. Що ще потрібно для повного щастя? Їж, пий, веселися!». Друга зернина потрапила на сусідню грядку, зустрілася з іншою симпатичною зерниною і вирішила створити сім'ю і все життя присвятити дітям. Вона бігла з ранку до вечора по базарах і крамницях з важкими сумками, збирала гроші, щоб справити весілля своїм дітям не гірше, ніж в інших. «Головне в житті, — говорила ця друга зернина, — посадити дерево, збудувати дім і народити дитину».

А третя зернина потрапила під вікно старого будинку, в якому жила бідна жінка. І заховалася під вікном до весни. У жінки була важко хвора дочка. Не було коштів на ліки, та й лікарі не обіцяли нічого доброго. Уже кілька місяців дівчинка не підводила голови з подушки, лише іноді тихим голосом запитувала: «Мамо, це правда, що я скоро помру?». Мама дивилася на згасаючу дитину, затуляла обличчя руками і гірко плакала. Бувало, вона виходила вночі на поріг дому і кричала в темряву: «Хто-небудь! Прошу вас, допоможіть мені! Будь ласка, хто-небудь, допоможіть мені! Боже, якщо Ти є, допоможи мені!».

Зима минула, настала весна, сонце почало пригрівати, і пшенична зернина, що лежала під вікном хворої дівчинки, почала проростати. Якось дівчинка, подивившись у вікно, помітила зелену стеблинку. Вона запитала: «Мамо, що це?». Жінка пояснила, що це стеблинка пшениці, але раптом помітила, що дівчинка, уперше за багато місяців, підвелася з постелі сама.

Сонце пригрівало все сильніше й сильніше, і зернина проростала все швидше і швидше. Зелена стеблинка перетворилася на колосок, а колос стрімко тягнувся вгору, до сонця, до світла, до неба. І хвора дівчинка, спостерігаючи, як пшеничний колосок набирає сили, почала видувати. Вона просто наслідувала чудо життя за вікном і сама пережила чудо зцілення.

Слово Боже говорить: «Поправді, по правді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостанеться; як умре ж, плід рясний принесе» (Ів. 12:24).

Людина, яка живе для себе, для своєї вигоди, врешті-решт програє. Будинок

зруйнується, дерево засохне, а дитина — це не відомо, якою вона виросте.

У важкі часи людина звичайно «гребе під себе». Але секрет у тому, що треба жити для інших, а не тільки для своїх дітей і самого себе. Завжди є хтось, кому живити значно гірше, ніж вам. Подаруйте мішок борошна чи хоча би один коржик для багатодітної сім'ї, що живе по сусідству. Чим більше ми будемо віддавати іншим, тим більше буде в нас. Це закон життя, який усвідомлює мудрий і не усвідомлює нерозумний. Пшеничне зерно помирає в землі для себе, і тільки після цього з нього виростає у 30, у 60 і в стократ більше зерен.

Ким би ми не були, життя Бог дає нам лише раз. І кожен сам вибирає, як його прожити. Звичайно, ми можемо прожити його для себе, але це не принесе нам справжнього щастя. І авто, і гроші, і становище в суспільстві, і діти, і внуки — усе колись втрапить значення. Але ми можемо прожити життя для інших — допомагаючи їм, співчуючи. Ми можемо стати найщасливішими людьми. Як та зернина під вікном, ми можемо стати джерелом натхнення і підбадьорення для багатьох змучених і стомлених.

Є великий приклад щастя — Ісус Христос, Який віддав Своє життя за наші гріхи. Ісус помер за наше беззаконня, пролив Свою Святу Кров для очищення нашої совісті. Йому було боляче віддавати Себе в жертву за нас, але сьогодні Ісус живий! Він воскрес із мертвих. І мільйони людей з усіх націй і народів завдяки Його смерті і воскресінню йдуть до раю.

Немає такого гріха, який би не могла очистити Свята Кров Ісуса Христа. Він все ще кличе: «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Олег ТАРАН.

«Бо постануть христи неправдиві і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних» (Мт. 24:24). «Умийо в невинності руки свої й обійду Твого, Господи, жертівника, щоб хвалу Тобі голосно виголосити та звістити про всі чуда Твої» (Пс. 26:6-7).

Чудеса неправдиві та істинні

Людина завжди була заппадлива на чудеса. Знемагаючи від нудьги, вона шукає гострих відчуттів з іншого виміру, бо цей видимий світ їй остогид. Через східні релігії, заняття гіпнозом, звертання до ясно-видців і цілителів приходять щось нове. Але щастя не приносить, не робить богами, навпаки, кидає в хаос, у збентеження, приносить страх і безсонні ночі. А найстрашніше — через цей досвід людина ще далі відходить від Бога, справжнього джерела пізнання і вічної радості.

Чудеса диявола названі в Слові Божому «знаками та ... неправдивими чудами» (2 Сол. 2:9). Чи тому, що вони не реальні? Не зовсім так. Ці чудеса не несуть жодної користі вічній душі людини. Вони беззмстовні і порожні. Вони не можуть задовольнити спрагу за істинним Богом, за образом і подобою Котрого людина створена. Неправдиві чудеса ніколи не зцілюють ран, замість хліба вони дають камінь, тиснучи вдень і вночі, як важкий тягар.

Бо що насправді може дати нам ворог нашої душі, сутність якого — смерть і який сам приречений на вічний відчай і муки? Нам, створеним для безсмертя, для життя перед Божим лицем, де повнота радості і миру. Не маючи нічого свого, диявол бере у свої руки Божі дари, перетворюючи їх на солодку отруту для душі.

Живому Богу ми зобов'язані всім. Він «щедо дає нам усе на спожиток» (1 Тим. 6:17). Не звертайтеся до неправдивих богів, не шукайте їх дарів і чуд. За це доведеться дорого заплатити.

Вік матеріалізму закінчився. Дияволу нема потреби більше маскуватися. Землю наводнюють прибульці «позаземних цивілізацій». Одного погляду на чудовиська відеофільмів, нереальних фантастичних потвор досить для того, щоб зрозуміти істину: це не представники живих істот, створених Богом для нашого естетичного задоволення. Це пародія на досконале Боже творіння.

Літаючі тарілки і об'єкти, що рухаються самі собою, зображення у вогнекому «моніторі» (коли зливають на віск), дія «космічних сил» та ін. Що це за «технічні» феномени? «Це — духи демонські, що чинять ознаки...» (Об. 16:14). З якою метою? З метою спокусити, підготувати людство до всесвітньої релігії, пришестя антихриста. Про лжепророка сказано: «І чинить вона великі ознаки, так що й огонь зводить з неба додолу перед людьми. І зводить вона мешканців землі через ознаки, що їм дано їй чинити перед звіриною, намовляючи мешканців землі зробити образ звірини, що має рану від меча, та живе. І дано їй вкласти духа образів звірини, щоб заговорив образ звірини...» (Об. 13:13-15). Образ, що говорить і діє, зроблений руками людини.

З поклонінням дияволу будуть пов'язані досягнення жерців безбожної науки, і про їх чудеса заговорить увесь світ.

Про що ж повинні говорити ми? Звичайно, про Нього, найчудеснішого з усіх синів людських. Про Його милості, незмінну любов, досконалу жертву. «Нехай же подяку складуть Господеві за милість Його та за чуда Його сином людським, і хай жертви подяки приносять, і хай розповідають зо співом про чини Його! Ті, хто по морю пливе кораблями, хто чинить зайняття своє на великій воді, — вони бачили чини Господні та чуда Його в глибині!» (Пс. 107:21-24).

Скільки б не досліджувала людина природу, для неї вона — глибина Божих замислів. Слава для людини — досліджувати це діло Боже і розповідати про нього іншим. Чудеса Божі мають своєю метою практичну користь для духовного і тілесного життя людини, вінця всього творіння. Порівняно молода наука біоніка красномовно свідчить про те, що думки Божі, які знайшли своє вираження в природі, можуть добре прислужитися вченим та інженерам. І обтічна форма морських гігантів, і політ птахів, і будова наших органів, і навіть скелет зотлілого кактуса і сухий листок, скинутий деревом, подають геніальні ідеї тим, хто бажає смиренно вчитися в університеті природи.

Чудеса Божі завжди істинні. І не тільки тому, що приносять нам практичну користь: перетворюють воду на вино, примножують хліб під час свіби і жнив, зцілюють хворих, допомагають людям приборкати дикі сили природи, примушуючи їх крутити важкі жорна цивілізації. Не тільки це. Кажучи про них, і вникаючи в них, ми стикаємось з незбагненим Розумом Божим, з Його художнім смаком, могутністю і силою. Усе це наповнює нас невимовною радістю, кидає у благоговіння і захоплення. «Бо потішив мене Ти, о Господи, вчинком Своїм, — про діла Твоїх рук я співаю! Які то величні діла Твої Господи, дуже глибокі думки Твої!» (Пс. 92:5-6). Подивіться на траву польову. Як вміло насаджено листя на стеблі, як «пристосовані» рослини пускають своє насіння за вітром, у воду і землю, як вони просто перетворюють сонячну енергію, воду і мінерали в солодкі, соковиті і гарні плоди. Хіба це не диво Боже!

Чудеса Христа завжди були спрямовані на те, щоб прихилити серце людини до прийняття Доброї Новини, до прославлення Отця. Зовсім іншу ціль мають чудеса неправдиві. Вони не приносять жодної користі тим, що займаються ними (Євр. 13:9). Стикаючись з ними, люди переживають не радість, а збентеження, впадають в депресію. Не силою життя наповнюють вони серце людини, а відразою до нього, штовхаючи людей на самогубство. Подивіться на чаклунів, на прихильників рок-музики, на представників псевдонауки, які відчиняють двері в невидимий світ. Чи щасливі вони від пізнання сатанинських глибин, від спілкування з демонами? Їх безладне, жахливе життя і страшний кінець говорять самі за себе.

Наш Бог — Чудотворець (2 М. 15:11). Найвеличнішим з Його чудес є спасіння вічної душі людини від прокляття смертю.

Розповідаючи про навернення поган, про дива, які Бог творив руками апостолів, Павло і Варнава «радість велику чинили всім браттям» (Дії 15:3). Тож говоримо й ми про великі діла Божі, про чудеса правди Його, вказуючи іншим людям шлях до життя світла. Там дива не будуть більше дивами, винятками із законів і правил, якими Бог утримує видимий матеріальний світ, а вічною насолодою тих, кого викупила Кров Агнца.

Костянтин ОЗЕРКОВ.

ВІРУЮ

Хід подій визначив БОГ

(Продовження.
Початок у № 3 (122) за 2009 р.).

Різкі кліматичні зміни

В усьому світі відбуваються різкі кліматичні зміни, які побивають всі рекорди. Поки що їх можна пояснити на рівні науки. В минулому теж траплялися катастрофічні землетруси, жахливі спеки, сильні повені і різні інші незвичайні явища. Але це було досить рідко, і після закінчення катастрофи клімат знову відновлювався.

У своєму видінні я майже не бачив нічого надприродного в тому, що траплялося донині. Але я дуже чітко бачив, що все, що нас очікує, пов'язано з Божим втручанням. Світ повинен готуватися до початку великих — не інакше, як надприродних бід, пов'язаних з різкою зміною клімату, сильними землетрусами, потопами і страшними небесними явищами, чого не було раніше.

Різкі кліматичні зміни будуть супроводжуватися сильним градом, таким великим, що він нищитиме не лише посіви і машини, а й людей. Готуйтеся до найсуворіших зим і снігових штормів у США і Канаді.

Землетруси в Сполучених Штатах

У не дуже віддаленому майбутньому в США станеться найсильніший за всю історію землетрус. Усі засоби масової інформації повідомлять про цю жахливу новину. Це повідомлення стане причиною загальної паніки і страху. Усі передачі по телебаченню будуть перервані, день у день говоритимуть лише про цю катастрофу.

Йому буде передувати дуже сильний землетрус в Японії. Землетрус, про який я кажу, буде набагато сильнішим від того, що стався в Сан-Франциско. Я не зовсім впевнений, що він буде в Каліфорнії, знаю тільки, що він буде там, де його найменше очікують, тобто зовсім не в зоні землетрусів.

Потужність його буде настільки велика, що викличе ще два великі землетруси. Після цього станеться великий землетрус на Алеутських островах, який потягне за собою ряд землетрусів і поштовхів вздовж західного побережжя США.

Катастрофа, викликана землетрусами, приверне увагу людей всього світу, і повідомлення про урядові перевороти, війни та економічні кризи відійдуть на задній план. Про землетрус за лічені хвилини дізнаються всі і будуть вражені. Загинуть тисячі людей, а збитки будуть обчислюватися мільйонами доларів. Щоденно по всьому світу передаватимуть повідомлення про поштовхи і менші землетруси.

Фактично, буде хитатися вся земля, і буде багато землетрусів по всьому світу. Це явище вчені не зможуть пояснити, але це буде сильним способом, через який Бог вершить суд і кликатиме людей до каяття.

Землетруси відбуватимуться несподівано, так що заздалегідь їх передбачити неможливо. Усі в страху і благоговійному жаху будуть дивитися на прояв сили Божої.

Буде голод

Ще за життя нашого покоління на землі буде жахливий голод, від якого загинуть мільйони людей. Нас очікують катастрофічні роки, коли від засухи, повеней та інших природних лих загине більша частина продовольчих запасів в усьому світі. Неврожа і голод будуть викликані також безсніжними зимами, при цьому постраждають західна і середня смуга Росії. Особливо сильно від голоду потерпають Індія, Пакистан, уся південносхідна Азія і Африка.

Після 40-місячної засухи в Африці і тривалій засухи в Бразилії настане тимчасове полегшення, але через деякий час в Африці знову настане голод, від якого загинуть мільйони людей. Продовольчі запаси в Америці частково зменшаться внаслідок засухи і повеней. Запаси пшениці, рису і соєвих бобів будуть повністю вичерпані, а запита на кукурудзу, рис і пшеницю не зможуть бути повністю задоволені.

Ми будемо бачити великий розрив між зростанням чисельності населення і виробництвом продуктів харчування. Світ і раніше страждає від голоду, засухи і різних

Видіння, яке Давид Вілкерсон отримав влітку 1973 р.

Давид ВІЛКЕРСОН

а природа знову увійде в колію, життя піде по-старому.

Кошти, які використовуватимуть для допомоги потерпілим від стихійних лих, вичерпаються. Страхові компанії зазнають великих збитків. Багато фермерів

інших бід. Але цього разу все буде інакше. Раніше врожайні роки поповнювали потреби неврожайних. А тепер буде надто багато неврожайних років підряд, і за ними йтимуть ще гірші часи.

А населення продовжуватиме зростати. Без сумніву, це той самий голод останніх часів, про який у пророка Йоїла сказано: «Горе дневі тому! Бо близький день Господній, і прийде він від Всемогутнього, мов те спустошення! Чи ж з-перед очей наших не відійметься їжа, з дому нашого Бога веселість та вітха? Покорчилися зерна під своїми грудми, спорожніли комори, поруйновані клуні, бо висохло збіжжя. Як стогне товар, поголомшені череди, — бо немає їм паші, отари спустошені! До тебе я кличу, о Господи, пожеж бо огонь пасовища пустині, а жар попалив усі дерева на полі. Навіть пільна худоба прагне до Тебе, бо водні джерела посохли, огонь же пожеж пасовища пустині!» (Йоїл 1:15-20).

Термінове послання

«Не баритесь Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття. День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять... А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в якому небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться? Але за Йоїла обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває. Тож, улюблені, чекаючи цього, попилюйте, щоб ви знайшлися для Його нескверні та чисті у мирі!» (2 Петр. 3:9-14).

Мій друг, відомий телеєвангеліст, кілька місяців тому заявив, що на США насувається катастрофа, яка забере величезну кількість життів і змінить наше життя назавжди. Інший відомий євангеліст, теж мій друг, недавно замовив півшпальти рекламної площі у Вашингтонських газетах і надрукував там таке саме попередження. У моєму поштовому списку багато пасторів церков. Вони невідомі широкому загалу, але вони Божі люди, і з тональності їх листів, яких останнім часом все більше, випливає одне і те ж послання: щось станеться незабаром. І нам краще підготуватися до цього, якщо нас попереджають.

Багато з них говорять мені: «Давиде, у тебе є можливість донести це до широкого загалу, а в нас — ні. Донеси це послання широкій аудиторії».

І коментатори новин, і відомі телеведучі заявляють, що інту-

їтивно відчують: світ на порозі катастрофи. І це світські люди.

США більше не наддержави. Китай хвалиться своїм флотом, ВПС і має намір зайняти місце США як наддержави. Усе виробляється в Китаї. Куди б ви не поїхали — в Уругвай, Перу чи будь-яку іншу країну Південної Америки, — китайці все скуповують, інвестують мільярди в ці країни, щоб стати наддержавою. Такі вражаючі речі відбуваються нині у світі.

Джоел Розенберг зовсім недавно написав книгу «Епіцентр», він пише про президента Ірану — Махмуда Ахмадінежада, який заявляє, що його відвідав 12-й імам — це їх «месія», якого вони чекають. І цей імам дав йому владу творити великий хаос у світі, тому що він не може прийти, поки не настане великий хаос. І заявив, що до його приходу залишилося три роки.

Він говорить те саме, що говорив Гітлер, але світ ігнорує це, як ігнорував заяви Гітлера. Гітлер подавав сигнали увесь час про те, що він робитиме, і так само президент Ірану заявляє: «Ми зітремо Ізраїль з лиця землі». І в них є ядерний потенціал це зробити.

Я читав доповідь вченого-ядерника, який працює в управлінні національної безпеки США. Він говорить, що все, що терористам треба зробити, — провезти через Мексику 10-кілотонну ядерну бомбу на невеликій автомашині і підірвати її у Вашингтоні. Тоді одразу загине 300 тисяч людей. А в Нью-Йорку лише в епіцентрі вибуху — і всі 500 тисяч. Це заява провідного експерта. Пожежі будуть такими сильними, що дійдуть до всіх околиць Нью-Йорка.

Давид ВІЛКЕРСОН.

Березень 2009 р.

Природа стане «дикою»

З усе більшою силою природа даватиме волю своєму гніву. Майже щодня в якомусь місці у світі буде відчуватися її жорстока рука. Потопи, смерчі, урагани будуть знищувати врожаї, тварин і навіть диких звірів. Зростатимуть ціни на світовому ринку, бо буде порушений природний баланс.

Прогнозувати погоду буде дуже важко — раптовий шторм може прийти цілком несподівано, на південних широтах може настати холод, на північних — рекордна для тих місць спека.

У період тимчасових полегшень люди говоритимуть: «Так було завжди, нічого особливого тут немає». Але проникливий людині все ж буде ясно, що за всіма цими дивними подіями і лихами стоїть Бог, Який хоче повернути людину від земної суєти до вічних цінностей. Ці зловісні вибухи природи допущені, щоб попередити людство про наближення гніву Божого і останнього суду. Небо ніби благає: «Земле, слухай Йоїла заклик: Він тримає основу землі у своїх руках, Він буде потрясати землею доти, поки голос Йоїла не буде почутий! Він Цар потопів і Пан вітрів і дощів!».

Людство жадатиме повернення спокійних часів, але назад шляху вже не буде. Божий гнів запалився на впертих і грішних людей. Він розпалить елементи землі в палаючому вогні. Але, перш ніж земля сезне, Бог вилле на неї чашу Свого гніву.

У періоди катастроф люди начебто почнуть каятися. Але як тільки становище почне поліпшуватися і біди припиняться, сонце знову вийде із-за хмар і зігріє землю,

розоряться. Від збитків, завданих землетрусами, будуть спустошені майже всі страхові фонди. І люди по всьому світу почнуть розуміти, що, окрім Бога, їм ні до кого звернутися.

Американців дуже налякає повідомлення про вичерпання страхових фондів. Після голоду, повеней і землетрусів почнуться епідемії різних захворювань. У країнах, що розвиваються, лютуватиме холера. В Індії і Пакистані тисячі людей помруть від голоду та епідемій. Недоїдання і епідемії, що його супроводжуватимуть, будуть проблемою і для багатьох інших народів.

Продовольства, медикаментів та інших життєво важливих засобів для боротьби з цими лихами не вистачить, і багато будуть помирати, не одержавши необхідної допомоги. Очевидно, це буде жорстока війна природи проти людства. І попри те, що Бог обіцяв ніколи не покинути людей, буде здаватися, що Він, все-таки, їх залишив.

Незвичайні ознаки з неба

Біблія провіщає, що в останні часи на небі будуть з'являтися клуби диму, крові і вогню. Я не цілком усвідомлюю зміст видіння пророка Йоїла, але знаю, що те, що я бачив, цілком підтверджує його видіння.

Сотні років тому деяким пророкам було показано зіткнення величезної комети із землею, внаслідок чого озера, ріки і моря вкривалися червоною, як кров, речовиною. Дух Святий у моєму серці сказав, що видіння пророка Йоїла сповниться за життя нашого покоління.

Мені було показано, що пророки бачили

великі космічні бурі, які із землі сприймалися як палаючі на небі вогненні кулі, що залишали за собою пароподібний слід, а також зоряні дощі.

Коли все це буде? Чи можуть мислячі й інтелігентні люди змиритися з думкою, що розгніваний Бог все-таки вилле на землю чашу гніву, викликаного розбещенням сучасного людства? Чи доживемо ми до того дня, коли люди, сидячи перед телевізорами, у новинах побачать землетруси, жертвами яких стануть тисячі людей? Може, цього все-таки не буде? Можливо, це буде просто один з періодів історії людства, а потім все відновиться? Тим більше, що 200 чи 300 років тому вже спостерігалися подібні до описаних тут бід, що мали трагічні наслідки.

Але я знаю, що ми вступили в той період часу, коли назад вороття не буде. Майже в кожному повідомленні про погоду будуть додаватися слова: «неймовірно», «рекордний», «дивний», «невластивий», «фантастично», «несподівано», «нечувано».

Усе це не буде здійснюватися одно-

щирі християни, а зірки Голлівуду і відомі працівники телебачення.

У недалекому майбутньому спеціальними кабелями телебачення після опівночі передаватимуться найогидніші порнофільми. Це вже робиться у великих містах США, Канади і Європи. Люди будуть платити великі гроші, щоб у своїх квартирах дивитися ці фільми. За відсутності запобіжних засобів діти зможуть побачити огидні форми збочень.

Новітньою огидою будуть акти з демонами. Секс, вбивства, кров, садизм, насильство — це основні теми порнофільмів недалекого майбутнього. І ми недалеко від часу, коли порнофільми будуть показуватися і у звичайний для телепередачі час.

Тисячі газетних кіосків по всій країні будуть продавати журнали, поруч з якими «Плебой» здаватиметься просто пуританським. Їх зможуть купувати навіть діти. Появляться спеціальні журнали для жінок. І навіть найзвичайніснік і шановані всіма журнали набудуть «еротичного присмаку» в оформленні і змісті.

Майже в кожному великому місті США і Європи вже є газетні кіоски і порнокрамниці з такого роду продукцією. Але незабаром вона стане настільки поширеною явищем, що її можна буде придбати в будь-якій крамниці. Весь цей бруд буде безсоромно рекламуватися. Будуть відкриватися численні салони масажу і студії «живих моделей».

На уроках статевого виховання в старших класах середньої школи і в коледжах будуть ознайомлювати з інтимом через кінофільми. Діаграми, що застосовуються нині, будуть замінені рухомими моделями і справжніми фільмами, які спеціалісти будуть оцінювати як «зроблені із великим смаком».

Учням пояснять, що любов гомосексуалістів природна і що статеве спілкування між неодруженими людьми приємне, «якщо обидві сторони високо цінують одне одного». Мультифільми, які увійдуть у програму шкіл як частина статевого виховання, спочатку будуть здаватися невинними, але з часом стануть все більш еротичними.

Повернеться Содомський гріх

Гріх Содому оживе в нашу епоху. У Біблії сказано: «Як було за днів Лотових... так буде того дня, як Син Людський з'явиться». У видінні я бачив речі, які змушують мене боятися за майбутнє наших дітей. Бачив банди гомосексуалістів, що відкрито нападають на невинних людей в парках, на вулицях і в темних місцях.

Існує лише дві перешкоди, які не дають гомосексуалістам відверто віддаватися своєму гріху — це несприйняття їх і в суспільстві, і з боку Церкви. Коли суспільство перестане критикувати їх і коли Церква не буде викривати гомосексуалізм як гріх, а почне благословляти, тоді не залишиться жодних стримуючих сил. Шлюзи відкриються, і підбаворені содоміти утвердяться у своєму гріху.

Повірте, недалекий той час, коли ви візьмете місцеву газету і прочитаете, що невинні діти стали жертвами нападу званісних банд гомосексуалістів. Масові знущання стануть реальністю завтрашнього дня, як про це сказано в Біблії. І цей день близький.

Вибухне не один гомосексуальний скандал в дуже високих колах. Товариство мужеложників стане настільки безсоромним, що розповідатиме про своє збочення по телебаченню. Я дуже чітко бачив, що гомосексуалізм стає масовим явищем.

Суцільний шквал скверни наступатиме на свідомість і душі відданих учнів Христа. Тих, хто опирається цьому потоку, буде небагато, і на них дивитимуться як на таких, що не йдуть в ногу з вимогами часу.

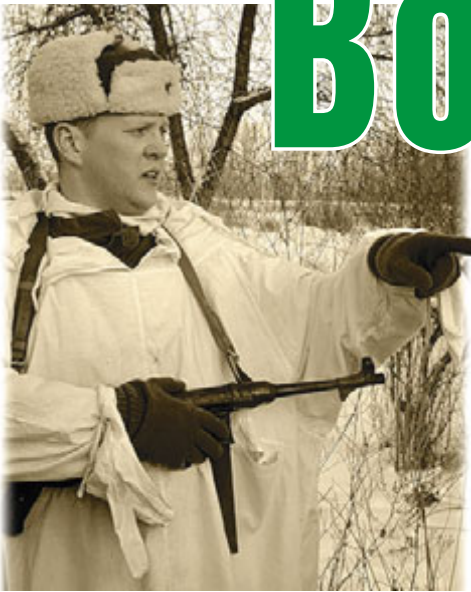
Легкі аборт, протизаплідні засоби і зростаюча сексуальна свобода сприяють вибуху аморальності, котрий завершиться таким загальним розбещенням, що людський розум вже не усвідомлюватиме, що відбувається.

Любителі чуттєвих задоволень кількісно переважатимуть тих, хто любить Бога. Знайте це й остерігайтесь: це тотальна війна проти вибраних Божих.

(Далі буде)

| СВІДЧЕННЯ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Це було для мене великим підбадьоренням – чути такі слова від невіруючого. Господь використав його, аби зміцнити мою віру. Він простояв зі мною цілу годину, потім вийшов інший. І так було з восьмою до 12-ї вечора. А тоді капітан дозволив мені зайти до казарми. Я пішов, дякуючи Богу, бо в мене не було, ні кашлю, ні гарячки! Дуже багато солдатів у той час хворіли – у Прибалтиці такий клімат, що можна цілий місяць не бачити сонця.

Після цього мене перевели в іншу роту. Офіцер, який намагався «перевиховати» мене, побачив, що нічого не вдіє, і почав бити. Ударив мене ногою і вибив один зуб, у мене всередині немовби все обірвалося. Побачивши, що я весь у крові, він сказав: «Іди вмийся і лягай».

За рік я поміняв 15 місць служби. І якось сказав одному офіцерові: «Ви навіть не помічаєте, що своїми діями, замість того, щоб заборонити, ви навпаки, допомагаєте мені свідчити про Ісуса».

Одного дня мене викликав на бесіду замполіт частини і сказав: «Слухай, ти чому прийшов в армію? Будував тут молитовні будинки? Розводили свою пропаганду і агітувати солдатів, щоб вони ставали такими, як ти?». Тоді я написав пояснювальну: «Я покликаний в армію для того, щоб працювати на благо держави два роки. У мене є Біблія, і те, що не суперечить їй, я виконую, але я не можу робити того, що йде супроти Писання». І тоді мене примусили працювати у дві зміни, по 16 годин на добу.

Щодня до місця роботи я чотири кілометри добирався пішки, а назад доводилося повертатися вночі. Спав по чотири години на добу. Робота була важка – тягав бетон вручну на висоту 25-30 метрів і вище – там, де неможливо було працювати машинами. Місцевість була болотиста, тому ноги завжди були мокрі. Спочатку було дуже важко, а потім став звикати.

Одного дня підійшов до мене один солдат, татарин-мусульманин, і попросив помолитися, бо в нього хворіли руки. Його довго лікували в госпіталі, але марно. Навпаки, відкрилися такі рани, що м'ясо висіло шматками, видно були кістки, і на його руки було страшно дивитися. Його вирішили комісувати. А він був єдиним сином у хворої матері, батька не було, і він не хотів, аби його комісували, бо вдома він працювати з такими руками не міг.

За тиждень до того до нас перевели одного віруючого солдата з Краматорська, Володимира, і ми погодилися з ним удвох на три дні взяти піст і молитися за того хворого. При нашій роботі зробити це було дуже важко, але хворий просив: «Моліться за мене, я вірю у все, що ви говорите, і буду робити все, як ви скажете».

В суботу, коли в нас був вихідний, ми з Володимиром підійшли до хворого солдата, поклали на нього руки і почали молитися. Ми сказали: «Ісусе, ми зробили все, що могли. А Ти роби далі Свою роботу». Наші руки торкалися його кісток, він терпів неймовірний біль, аж пітнів від болю, але терпів. І Дух Святий сказав: «Я почув молитву і послав відповідь».

Коли ми розплющили очі, стан солдата не змінився. Але ми повірили Духу Святому, подякували Богу і повернулися до частини. Коли розпочався новий робочий тиждень, хворий залишився в частині. На нього готували документи, аби відправити його додому. У понеділок, о другій дня, він відчув, як хтось доторкнувся до нього. Нікого не було поруч, але він відчув, що відбуваються якісь зміни. Далі все сталося миттєво. Його старе м'ясо відпало і почало наростати нове. Коли він глянув на свої руки, вони були абсолютно здорові, ніжні, як руки немовляти, руки, які ніколи ще не працювали і навіть не торкалися до жодної речі. Він бігав по всій частині і кричав: «Христос мене зіціль!»; забувши про свого аллаха і про свої мусульманські закони.

Але замполіт оформив на нього документи і того ж дня його відправили з Прибалтики до Казахстану. Коли я повернувся з роботи, його вже не було. Ми підтримували зв'язок через листи.

Після цього мене викликав замполіт і сказав: «У Біблії написано, що людина буде жити не самим

хлібом, але всяким словом, що виходить з вуст Бога. Оскільки ти не підкоряєшся нам, а щодня агітуєш солдатів, то ти не наш солдат, а Ісуса, нехай Він про тебе і турбується. Від сьогодні ти не маєш права заходити до їдальні». Я подумав, що він жартує, і зранку пішов на сніданок, але він знову заборонив мені заходити до їдальні. Тоді я вирішив, що піду до їдальні завтра, коли його не буде. Іншого виходу не було.

Однак на моєму бушлаті великими літерами написали моє прізвище, і коли я підходив до їдальні, черговий мене не пускав. Я став думати: «Господи, як мені далі жити?». Коли нас вели на роботу, ми повинні були співати пісні: прославляти партію і комунізм. Я йшов і молився: «Господи, дай мені сили перемогти все, що зустріну на дорозі». А позаду офіцери насміхалися наді мною: «Дивіться, йде воїн Ісуса!».

З кожним днем ходити було все важче, адже ноги завжди були мокрими і дуже боліли. Сила швидко мене покидала. Врешті-решт я сказав, що не можу більше працювати, нехай роблять зі мною що хочуть. На душі було дуже важко. Усі пішли на обід, а я подумав, що про мене всі забули: і батьки, і брати (я не отримував листів з дому, тому що, як виявилось потім, цензура їх не пропускала), і Ісус, напевно, теж. Аж раптом почув голос: «Коли б не Господь, що був з нами, нехай-но Ізраїль повість! Коли б не Господь, що був з нами, як повстала була на нас людина, то нас поковтали б живцем, коли розпалився на нас їхній гнів, то нас позаливала б вода, душу нашу потік перейшов би, душу нашу тоді перейшла б та бурхлива вода! Благословенний Господь, що не дав нас на здобич для їхніх зубів! Душа наша, як птах, урятувалась із сільця птахоловів, сільце розірвалось, а ми врятувались! Наша поміч у Імені Господа, що вчинив небо й землю!».

І в цей час до кімнати зайшов старшина з іншої роти. Він наказав мені одягтися і йти за ним. Коли ми зайшли до його кімнати, він сказав: «Розкажи, що з тобою трапилось». Очі його наповнилися сльозами. Я знав, що він невірний, і вирішив нічого йому не говорити. Тоді він сказав: «Якщо ти не хочеш нічого розповідати, то я сам розповім тобі. Твій Бог не давав мені спати всю ніч: підійшов до мене старець у білому одязі і сказав: «Йди до їдальні, там чекатиме тебе кухар, який приготував їжу для Герасима. Візьмеш цю їжу і віднесеш йому, а якщо не послухаєш, то додому не повернешся». На мене напав великий страх. Рано-вранці пішов в їдальню, там вже чекав мене кухар. Вініс їжу і запитав: «Слухай, ти знаєш, хто такий Герасим? Сьогодні вночі підійшов до мене старець у білому одязі і сказав, що маю зварити для Герасима їжу, а якщо не послухаю, то він пошле на мене таку хворобу, що ніхто не допоможе мені. Я не мав спокою до самого ранку».

З того часу цей старшина став для мене рідним – він, як мати, піклувався про мене. Ми разом снідали, він давав мені на роботу хліб. А вночі, коли я повертався з роботи, він чекав на мене і ми разом вечеряли. Так тривало місяць. Коли старшині залишилося два дні до звільнення, мене викликали в політчастину і сказали, що від сьогодні дозволяють ходити в їдальню. А через два дні мене перевели в іншу роту.

Там служив дуже жорстокий майор, якого всі боялися. Він відразу викликав мене і сказав: «Дивися, аби ти не пропагував тут свою віру, бо інакше попадеш у мої руки».

Якось солдати, вже після відбою, попросили мене розповісти їм про Ісуса. Я спершу відмовлявся, а потім погодився, і ми пішли в ленінську кімнату. Вони уважно слухали, а потім почали просити, аби я навчив їх молитися. Я написав на листку «Отче наш», і ми почали молитися – у кімнаті, де стояв бюст Леніна!

Піля молитви я хотів одразу піти, бо боявся майора. Але солдати почали молитися вдруге, втретє – і я забув про майора. У тій кімнаті була присутність Ісуса! І в цей час до кімнати ввійшов майор. Солдати почали розбігатися: одні через вікна, інші рвонули у двері і ледве не збили майора з ніг. Поки він обернувся, їх вже не було. Майор бив людей так сильно, що деякі вмирили на місці. Тому солдати сильно боялися його. Він підійшов до мене і сказав: «Я тебе попереджав. Ти думав, що я жартую?». І почав бити мене в обличчя. Я настільки вже звик до кулаків, що мені було все одно. Думав тільки, аби не впасти на підлогу, бо він буде копати мене. Я був весь у крові. У цей час Бог дав мені слово для нього: «Я судитимусь з домом твоїм, а після цього проявлю милість Свою над домом твоїм». Коли він почув ці слова, то подумав, що я піду скаржитися на те, що він мене бив. І став бити ще сильніше. Більше я не пам'ятаю нічого.

Отямився я в госпіталі під крапельницями. На мені не було живого місця. Я не міг ні повернутися, ні їсти, ні спати.

Коли мене призивали в армію, брати, які за мене молилися, бачили видіння: наді мною опускається труна – усе нижче і нижче, аж поки я не став на неї ногами. У руках я тримав снопи і з радістю повертався додому. У госпіталі я пригадав це відкриття

і повірив лише в першу його частину, бо був в дуже важкому стані.

Начальник госпіталю повідомив, що мене відправляють на операцію до Риги, бо стан мій з кожним днем погіршується. Усі нутроші були перебиті. Він сказав, що в мене пошкоджено все, а особливо нирки і легені. Вночі я написав додому листа і натякнув, що можу не повернутися. А потім відчув деяке полегшення і заснув.

Уві сні я побачив, як до палати зайшов чоловік у білому. Спочатку він сів біля моїх ніг, потім встав, перевернув мене обличчям вниз і провів руками по всьому тілу. Коли дійшов до нижньої частини (я лежав обличчям вниз, але чомусь бачив усе, що він робить), вийняв одну нирку, відкрив її, витрусив, і звідти щось випало. А потім сказав: «Сльози твої дійшли до Отця, і я прийшов дати тобі зіцлення». І зник.

Я одразу розплющив очі і зрозумів, що не відчуваю болю. Витяг крапельниці, встав і пішов до їдальні, бо дуже захотів їсти. Вранці прибіг начальник госпіталю, тому що медсестра, яка була вночі в їдальні, усе йому розповіла. Я пройшов перевірку, здав всі аналізи, і вони виявилися кращими, ніж у здорової людини.

Мене відправили назад до частини. Майор побачивши мене, відразу заявив, що все одно зі мною щось зробить, якщо мій Бог не зіцільть його дочку, бо через мене вона захворіла. Їй було всього сім років. Виявилось, що того ж дня, коли він мене побив, його дочка стала одержима. Лікарі заявили, що це епілепсія, і вона невиліковна.

Після деяких вагань я погодився поїхати з ним і молитися за дівчинку. Він пообіцяв велику суму грошей, якщо його дитина буде здорова. Від грошей я відмовився, але сказав, що він повинен схилити коліна перед Богом в молитві. Йому легше було дати гроші, ніж схилити коліна, він довго опирався, але погодився. Коли ми під'їхали до будинку, назустріч вибігла дівчинка з криком: «Хто до нас прийшов? Тут інше царство». Я ясно відчув, що попереду йде Ісус.

Ми стали навколійки, дівчинка прикинула, наче абсолютно здорова. Після першої молитви результату не було, і я сказав майору, що доведеться ще раз стати на коліна. Він дуже розлютився, бо боявся, аби я не розповів солдатам, що він зі мною молився. Але дружина почала просити його, і він погодився. Як тільки ми почали молитися вдруге, сатана став сильно кидати дівчинку, знущати з неї, гарчати. Я побачив в цей час видіння: дві білі руки піднімаються і з'єднуються разом, а з неба на них летять світло. Бог відкрив, що це з'єднались молитви мої і церкви, і Господь послав відповідь. І я сказав: «В ім'я Ісуса Христа вийди геть!». Відразу сатана кинув дівчинку на підлогу. Вона впала і лежала, як мертва. У цей час Дух Святий сказав: «Я завершив Свою роботу». Тоді я пригадав слова, які були сказані для майора: «Я судитимусь з домом твоїм, а потім виявлю милість».

Дівчинка лежала, як мертва, але, придивившись, ми помітили, що вона дихає. І я сказав: «Товаришу майоре, тепер нам треба подякувати Богові: спочатку це зробите ви, потім мати, а в кінці я». Він сказав: «За що мені дякувати: за те, що ти вбив мою дитину?». Але потім погодився. Я сказав, аби дитину не чіпали, поки вона сама не встане, і мене відвезли до частини.

За півтори години до підйому мене викликав майор і зустрів словами «Доброго ранку, брате!». Він засвідчив, що його дочка здорова.

Ще до цього Дух Святий мене попередив: «Якщо стоятимеш за Істину, то Я вийду тобі назустріч і дам добру роботу». І от майор наказав перевести мене на легку роботу. У мене тепер був вільний час, аби писати листи, читати і молитися. Але це тривало недовго. У штабі дізналися, що їх план не спрацював, мене звинуватили, що я заплатив майору, аби він перевів мене на іншу роботу, а історія зі зіцленням його дочки – вигадка, і відправили мене на сім діб арешту на гауптвахту. А майора вирішили розжалувати. Після зіцлення дівчинки він став доказувати всім, що християни – найкращі люди і переслідувати їх – це порушення закону.

Коли мимнули сім днів, мені дали ще сім днів, але перед тим накололи якимись ліками. Начальник госпіталю відмовлявся мене колоти, бо він знав мене і боявся Бога. Але інший лікар дав мені десять уколів, від яких у мене піднявся тиск, а всередині все неначе кипіло. Розум міркує, а робити нічого не можу. Знаю, що потрібно молитися, а не можу. У такому стані мене відправили на гауптвахту.

Я ліг на нари, накрився шинеллю і відчув, що всередині все перевертається. Через деякий час почув сильний удар в двері і кроки – до мене хтось підійшов. Я не міг розплющити очі, щоб подивитися, хто це. З мене стягнули шинель, щоботи, і хтось почав тягнути мене за волосся так сильно, що я подумав, що його

вирвуть. Потім почали бити. Я насилу розплющив очі і побачив страшну картину: уся кімната переповнена чудовиськами: тіло лева, а голова людини або голова ведмеда, а тіло людини. Я почав молитися: «Ісусе, Ти знаєш, що я ніколи не нарікав, не ремствував, і тепер прошу Тебе, не дай ворогові можливості доторкнутися до моєї душі». Як тільки я це сказав, у двері ввійшов ангел. І ці чудовиська сильно злякалися і почали вискакувати через бетонні стіни, стелю, аби тільки швидше втекти. Ангел зник. Мені відразу стало легко, спокійно і радісно. І я заснув.

Наступного дня мене викликав начальник гауптвахти і сказав: «Молися Богові, аби Він не прокляв мене і не покарав мою сім'ю». Коли я відсидів 14 діб, він подзвонив в управління і сказав: «Я не буду довше тримати цього солдата, я боюся цього».

Мене викликали на бесіду в управління і всілякими способами намагалися «виховувати», але я від Бога не відступав. Загалом на гауптвахті я відсидів 28 діб. Більше вони не мали права мені дати, тому що я не був під слідством. Мене звільнили і відправили до Вільноса.

І Дух Святий мені сказав: «Сидітимеш на лаві підсудних три рази, а після цього Я дам тобі владу, і не ти робитимеш, що вони накажуть, а вони робитимуть те, що ти їм скажеш».

Уперше на мене порушили кримінальну справу, коли сподівалися, що я не витримаю голоду і тяжкої роботи і відмовлюся працювати. Але Господь мене вивів з того. Удруге мене звинуватили в тому, що я побив одного солдата-узбека. А насправді його побив старшина. За те узбек порізав йому вени на руках, старшину відправили до госпіталю, а узбекові сказали, аби він написав, що це я його побив.

А всі мусульмани в частині мене дуже поважали, називали мене муллою, тобто людиною, яка молиться. Коли вони почули, що мусульманин написав на мене неправду, то повстали на нього.

Мене разом із старшиною посадили на сім діб. На нас завели кримінальну справу і наказали писати пояснювальні. Я написав все, як було. Потім сказали правду старшині і солдат, який був свідком тих подій. І справу закрили.

Але не перестали шукати приводу, аби мене посадити, і почали вимагати прокурорського звинувачення. А перед цим солдати написали скаргу до Москви про те, як наді мною знущались, і до нас мав приїхати генерал-майор. Усі офіцери, довідавшись, що він приїжджає, ходили довкола мене і перепитували: «Павлику, що тобі треба?». Вони готові були побити все, аби я тільки нічого про них не розповів. І ось, генерал-майор приїхав і попросив розповісти усе, як було. Я відповів: «Товаришу майоре, я нічого не скажу вам, крім того, що я пробачив всім і впевнений, що Христос також їм пробачив». Він наполягав, але я нічого не розповів. Він мав при собі симфонію і Біблію і почав запитувати, чому я не роблю те чи інше. Я відповідав, посилаючись на Писання, він перечитував тексти і знаходив, що все так і є. І сказав: «Ось тобі мій номер телефону, моє адреса. Якщо хтось ще хоч слово тобі скаже – дай знати, я одразу приїду, і побачиш, що я з ними зроблю».

Він поїхав, а моє начальство взялося за старе. Але я нікуди не писав і не дзвонив. Врешті-решт мене викликали до прокурора, і коли мені дали слово, я сказав: «Якщо я вам дам місце, аби ви побудували будинок, дам проект, але не дам матеріалів і грошей, чи побудуєте ви цей будинок?». Вони заперечили. Тоді я сказав, що саме так поведуться з віруючими в нашій країні. І попередив, що коли і далі мої права на свободу віровизнання будуть порушувати, я більше не буду мовчати, а напишу до Москви, і хай тоді нарікають на себе.

Прокурор став кричати на офіцерів. І наказав: «Від сьогодні не ви будете ним командувати, а він вами, і що він скаже, те ви робитимете».

Ми повернулися до частини. Увечері замполіт запитав: «Що ти робитимеш на вихідні?». – «Завтра ви мене не шукайте, я вранці піду, а увечері, після відбою, приїду. У неділю вдень мене також не шукайте, я приїду увечері, коли будуть робити обхід частини». Це абсолютно суперечило закону, але він нічого не міг сказати. Так тривало півроку.

Офіцери при зустрічі віддавали мені честь і говорили: «Слава Богу!». Я відповідав: «Слава Ісусу!». Усі солдати мене добре знали. Не всі на прізвище, але якщо запитували: «Де людина Божя?», то з 16 тисяч солдатів усі могли сказати, з якої я роти, з якого відділення.

У той час я був настільки близький з Господом, що якби мені зараз запропонували піти ще раз в армію, я готовий, аби тільки відчувати ту близькість з Христом. Коли вранці я запитував Духа Святого, що мені робити сьогодні, Він відповідав, і я знав наперед, що мене чекає, з ким доведеться бесідувати... І сьогодні я знову і знову віддаю за все славу Ісусу.

Павло ГЕРАСИМ.

Молдова.

Сльоза в очах тремтить,
Бо їй дано це знати:
Ісуса не купити,
Та легко так продати.
Благу до небес, —
Мене ніхто не звабить,
Щоб став я, наче пес,
Пес, що Ісуса зрадить.
Хто вчора ще стояв —
А де вони вже нині?!
Іх сатана зламав,
Скупавши у гордині.
Вдивляюсь в синяву,
Мій Царю над царями!
І знаю, що живу,
Бо Ти живеш між нами!

В одному поселенні жив один нічкений пастух. Бувало, вночі він нап'ється і починає кричати на все поселення: «Люди, допоможіть, — вовки йдуть!». Звісно, люди зривалися зі своїх постелей і бігли на допомогу. І знаходили п'яного пастуха, який просто сміявся над ними. Так було багато разів, поки люди не перестали йому вірити. І ось одного разу справді прийшли вовки. Що було далі — можна здогадатися.

Дуже схожа ситуація сьогодні у християнському світі. Скільки таких нічкених пастухів призначали день пришесть Ісуса Христа. Скільки разів оголошу-

Знамено звірини

«А інший, третій ангел летів услід за ним, гучним голосом кажучи: «Коли хто вклоняється звірині та образу її і приймає знамено на чолі своїм чи на руці своїй, то той питиме з вина Божого гніву, вина не-зміненого в чаші гніву Його, і буде мучений в огні і сірці перед ангелами святими та перед Ангелом. А дим їхніх мук підійматиметься вічні віки. І не мають спокою день і ніч усі ті, хто вклоняється звірині та образу її і приймає знамено ймення його» (Об. 14:9-12).

вали вони числом диявола то одне, то друге, то третє. Врешті-решт більшості християн перехотілося говорити на цю тему взагалі. Іншими словами, почала спрацьовувати притча про нічкеного пастуха. Але саме цього і добивається ворог душ людських, щоб народ Божий гинув через брак знань.

Бажаючи знати, в який час ми живемо і які події нас очікують, дуже природне. Однак треба знати, що істина — це слово, що вийшло від Бога. І вона може бути лише в Церкві Ісуса Христа. Тільки Церква Божо є стовпом і підвалиною істини.

А що ми бачимо сьогодні? Уже є країни, скажімо, Мексика, Чилі, Бразилія, де люди спокійно приймають на праву руку чи на чоло мікрочіпи. Це вже не паспорт, це конкретна права рука, конкретне чоло, а значить, відступати нікуди. Але деякі християни і далі вважають, що це ще не те, що це число треба розуміти духовно. Вони кажуть: «Ми прийняли Духа Святого, а не духа страху, тому нам нічого боятися».

Інший християнин, який чудово знає Біблію, на запитання, як він дивиться

на той факт, що до нас все ближче й ближче підкрадається чіпізація, відповів: «У мене на правому передпліччі вміщений чіп — прекрасний регулятор сім'ї. Він чудово справляється зі своїм завданням і з проблемами моєї дружини, і я ні про що не хвилююсь». Зауваження, що праве передпліччя — це права рука, він прийняв з посмішкою: «Та не бійся, це зовсім не те, що ти думаєш. Коли буде те, чого ти так боїшся, нас на землі вже не буде. Наш Бог люблячий і милостивий і не допустить, щоб Його діти залишилися на землі в такий жахливий час. Хіба Бог став іншим і перестав любити?».

І це не поодинокі випадки, це кон-

кретні плоди вчення, якими впливають сьогодні цілі народи. Практично всі протестантські деномінації переконані, що велика скорбота не для них. Добре, якщо так буде, а якщо ні?!

Люди не знають про період підготовки, коли почнеться добровільне запечаткування всіх для того, щоб задіяти економічні важелі управління планетою.

А коли ці важелі будуть налагоджені, їх передадуть в руки беззаконника, сина погібелі, і тоді почнеться велика скорбота. І тоді для дітей Божих почнуться великі випробування. Приймеш знамено — матимеш шматочок хліба, не приймеш — не матимеш. Поклонишся звірині, будеш жити, не поклонишся — вб'ють. Ось і вся політика часів великої скорботи. Тоді чітко буде видно, хто служить Богові, а хто — ні.

Нині ці важелі запускають у хід. Тому в наш час найбільшу ставку роблять на підготовку християн, адже вони — єдині гальма цього сатанинського процесу. А, як кажуть, клин клином вибивають. Тому на боротьбу із справжніми християнами підуть теж справжні християни, які відступили від святої обітницї. Про це Павло і попереджує нас, кажучи, що передусім має прийти відступлення.

І ми сьогодні живемо в цей період. Період, коли блудниця споює вином свого блудодійства всі народи, коли триває підготовка народів для прийняття знаку. Ті, хто відступив від істини, будуть сміливо приймати це тавро звірини і будуть говорити, що це ще не те!

А може, це справді ще не те? Адже немає ніяких гонінь, поки що це добровільна справа, яка служить прогресу цивілізації. Так буде лише доти, поки на всій землі не складуться умови для єдиного управління економічними важелями. Тоді політика, економіка і духовенство віддадуть свою владу в руки людини гріха, і беззаконник відкриється.

Тільки ті, хто знає істину, сурмитимуть де тільки можна, щоб попереджувати народ Божий про пастки диявола.

В Ефіопії кризи нема!

Люди реагують на кризу по-різному. Чоловік, який займав високу посаду в одній американській компанії, батько двох дітей, що мешкав у дорогому і престижному районі, вчинив самогубство, кинувшись під колеса вантажівки.

Ще один приклад я побачив у документальному серіалі Бі-Бі-Сі «Навколо світу за 80 релігій». Ведучий — англійський священник відвідує різні релігійні громади по всьому світу і врешті-решт добігає до ефіопських віруючих. Ці люди ще живуть у глибокому середньовіччі, у місцевості з дуже суворим кліматом і часто опиняються на межі голоду. І ось, усміхаючись, літній дякон говорить ведучому: «Якщо в нас не буде хліба, ми будемо споживати присутність Господа».

Ці люди сповнені любов'ю і радістю, завжди готові поділитися своїм убогим пожитком з чужинцем, що прибув хтотозна звідки. У глибоко схвильованого ведучого виступили сльози на очах.

Чоловік, який заподіяв собі смерть, очевидно, не витримав нервової напруги, пов'язаної з економічною кризою. Він жив у найбагатшій країні світу, належав до найзаможнішого прошарку. Коли його добробут опинився під загрозою, він не зміг цього пережити.

Люди з Ефіопії просто не знають про існування кризи. У них немає ні акцій, ні рахунків у банках. Їх життєвий рівень навряд чи може впасти — далі тільки голодна смерть.

У чому щастя?

Що зробило життя американського керуючого настільки нещасним, що він вбив себе? Що робить життя ефіопських бідняків настільки радісним, що вони охоче діляться своєю радістю з іншими? Що взагалі робить життя людей осмисленим і щасливим?

Ми живемо в суспільстві, яке навіює нам думку, що щастя — у споживанні. Наполеглива реклама, образи кіно і популярних романів запевняють нас, що щастя, повнота життя, самоповага людини визначаються тими товарами і послугами, які вона може спожити.

Ми живемо у світі, який керується «хтивістю очей», як говорить апостол, або «очима завидуючими», як каже пророк. Людина почувається буквально зобов'язаною споживати, споживати і споживати — ці споживацькі перегони, які перевищують реальні можливості економіки, і призвели до нинішньої кризи.

Ці перегони втомлюють людей і в підсумку залишають ні з чим. Уся їх механіка базується на постійному пророкуванні потреб, які не можуть бути задоволені. Купивши найпотужніший комп'ютер, автомашину чи ще що-небудь, вже через рік ви опинитесь власником «застарілого», а реклама настирливо пропонуватиме вам найостаннішу модель.

Нині, коли ці перегони через кризу буксують, саме час задуматися: а чи варто взагалі в них брати участь? Чи не краще знайти більш надійні джерела спокою і радості, ніж купівля? Чи не мудріше шукати радості, яку ніхто не може відняти, яка переживе не тільки кризу, але й смерть?

Сергій ХУДІВ.
Християнський публіцист.

НАУКА ПІДТВЕРДЖУЄ

В якому киті плавав Йона?

У книзі пророка Йони розповідається, як пророк пробув в череві кита три дні (Йона 2:1). Христос визнавав реальність цієї події (Мт. 12:40). І тому дивними виглядають твердження тих, хто говорить про алегорію цього тексту. Навіть найбільш атеїстично налаштовані вчені визнають, що цей уривок жодним чином не суперечить науковим даним.

Єкити, які не мають зубів, але споряджені китовим вусом. Серед них деякі досягають до 27 метрів довжини. Шлунок такого типу кита має від чотирьох до шести камер чи відділень, причому в будь-якому з них могла б вільно вміститися невелика група людей. Цього роду кити дихають повітрям, мають в голові повітряну запасну камеру, яка є розширенням носових порожнин. Перед тим, як проковтнути надто великий предмет, кит прогортає його в цю камеру. У разі, якщо в голові цього кита опиниться завеликий предмет, кит пливе до найближчого суходолу, лягає на міліну і викидає ношу.

Доктор Вансон Гарвей свідчить, що його приятель вагою близько 100 кілограмів заповз із рота мертвого кита в цю повітряну камеру. Цей же вчений згадує факт, коли собаку, що впала за борт китобійного судна, через шість днів знайшли в голові кита живою. Тому і Йона міг пробути в такій повітряній камері три дні і три ночі і залишитися живим.

Франк Буллен, автор відомої праці «Плавання кашалотів», встановив, що кашалот (один із видів кита), коли помирає, викидає вміст свого шлунка. «У шлунок кашалота знаходили цілих кальмарів розміром від 1 до 10 метрів. Тому в ньому міг вільно поміститися і Йона. Відомо чимало розповідей про моряків, яких ковтали кити. Вважається, що єдиним, кому вдалося вибратися з нутра чудовиська, був якийсь Джеймс Бартлі, матрос із «Зірки Сходу». Було це в 1891 році. Бартлі провів у шлунок кашалота кілька годин».

Отже, на сьогодні всі відомості Книги Йони підтверджені наукою. Історичність самого Йони сьогодні також визнана, що підтверджує навіть Велика Радянська Енциклопедія. Із стародавніх авторів про Йону згадує римський історик I століття Іосиф Флавій. Ім'я Йони збереглося у назвах різних географічних місць і легендах Ассирії. Скажімо, Ніневія, як підтвердили в XIX столітті археологи, містилася між двома пагорбами — Куюнджик і Набі Юнус (пагорб Йони). Арабський історик XIII ст. писав, що Бог послав у Ніневію пророка Йону...

Таким чином, ми ще раз переконаємося в цілковитій правдивості Біблії.

Наш світ охопила епідемія, що вражає підлітків і дітей. Ім'я їй happy slapping, або «побиття заради забави». Хтось може заперечити, що це не таке вже й нове. І в тихі 70-ті, і в перебудовні 80-ті, а тим більше в неспокійні 90-ті вуличні бійки позаду школи і залякування однокласників були звичним явищем. Згадайте хоча б знаменитий фільм «Опудало».

Можливо, саме доступність мобільних телефонів з відеореєстраторами ознаменували віху, коли такі конфлікти не тільки почастишали, але й свідомо організовують заради забави. За оцінками експертів, серед дітей віком від 8 до 17 років понад 60 відсотків з радістю погодяться б на роль катів. А шість відсотків школярів допускають навіть можливість вбивства, якщо воно буде щедро винагороджене. Вік насильників стрімко знижується. Поняття цінності людського життя геть стерлося зі свідомості багатьох підлітків.

Мода на «насилство заради забави» вперше появилась в Великобританії і швидко поширилася Європою і країнами СНД.

У червні 2005 р. п'ятнадцятилітня дівчинка знімала на камеру, як її друзі вбивали чоловіка біля станції метро практично в центрі Лондона. В Австрії 2006 року поліція почала розслідування на основі матеріалів відеореєстратора зі сценами групового зґвалтування і знущання, який розповсюджувався в школах.

В Тюмені одна з жертв, не витримавши знущань однокласників, намагалась покінчити життя самогубством і лише дивом залишилася живою. Міліція щорічно має справу з тисячами таких випадків.

Але якщо раніше насильники і хулігани були здебільшого вихідцями з неблагополучних сімей, то тепер в ролі мордувальників все частіше виступають діти із сімей з достатком середнім і вище середнього, які можуть собі дозволити купити телефон з відеореєстратором. Можливо, це також пояснюється і тим, що багаті більше впевнені у своїх діях, ніж бідні, вважаючи, що можуть за просто відкупитися від правоохоронних органів.

Жертвами стають не тільки однокласники жорстоких підлітків, а й діти молодші, бездомні та й просто випадкові перехожі. Тобто потрапити під приціл юних мордувальників може кожний.

Що штовхає дітей на жорстокість? Підлітки з радістю погоджуються брати участь в побойках, щоб продемонструвати свою винятковість і прославитися серед товаришів. Припинення і

Епідемія жорстокості

страждання жертв, зняті на відео, можуть також служити і для залякування противників.

Окрім того, насилство стало джерелом прибутку. Кадри побиття копіюються і виставляються в Інтернеті для загального перегляду. Віртуальний світ рясніє сайтами, де рекламуються відеоролики з реальними сценами бійок, грабунків, знущань, зґвалтувань і побойв. Бізнес на крові процвітає.

Відповідаючи на запитання слідчих про причини знущань над однокласницею, учениці з Іркутської області, підлітки, що вчинили цей злочин, відповіли: «Просто так!». Інший підліток сказав: «Якщо тобі нудно, ти гуляєш, і в тебе є відеотелефон, то ти б'єш якого-небудь лоха і все». Часто підлітки пояснюють, що вони просто так жартують.

В Європі вже почалася боротьба з цим тривовжним явищем. Французький уряд видав закон, що забороняє знімати сцени насилства всім, окрім журналістів. Порушенням загрожує п'ять років ув'язнення або штраф у розмірі 75 000 євро. Італійське міністерство освіти заборонило учням користуватися мобільними телефонами в школах.

Дехто звинувачує в появі моди на насилство батьків, які не звертають уваги на дітей. А хтось лає популярні телешоу чи безкінечні бойовики, а також жорстокі відеоігри. Та все це лише симптоми однієї і тієї ж давньої хвороби, що проявляється з кожним роком все сильніше і свідчить про те, що в суспільстві змінені моральні і духовні приципи.

Чи можна знайти засіб від недуги, що вразила нас? Посилення покарання, цензура, стабільність економіки чи особливі соціальні програми? Сплеск дитячої і підліткової жорстокості — це свого роду індикатор загального озлоблення людських сердець. За словами відомого письменника К. Льюїса, збунтувавшись проти Творця, «людина відрізала себе від джерела свого буття, і диктувати душі почали не розум, не вибір, а фізіологія і середовище... Ми представники зіпсованого виду... Ми поведимося, як остання погань, тому що ми і є погань»...

Замість того, щоб звинувачувати інших, згляньмо собі в душу і спробуймо оцінити передусім власні вчинки. Чи не проходимо ми байдуже повз групу підлітків, що знущаються над людиною? Чи не є для нас слово «милосердя» порожнім звуком або ж сентиментальною нісенітницею? Чи розмовляємо ми з дітьми відверто? Чи не беремо участі в найжорстокіших іграх сучасного світу? Ліки є, але лікування треба починати з себе.

Ельвіра РЯЗАСВА.

Чому Бог допускає звірства? Чому Бог не зробить так, щоб не було війни? Ці запитання буквально висіли в повітрі під час двох світових війн. Тепер, коли у світі знову згущуються зловісні хмари, запитання на вірець: чому Бог допускає війни, що день прийдешній нам готує і чим все це закінчиться стають головною проблемою нашого часу. Усе інше відходить на задній план.

Чому Бог допускає війни?

«Тому зробив ти нерозумно, бо відтепер будуть у тебе війни!» (2 Хр. 16:9)

Відповідь 16. Тому що безбожники не знають, що творять

Христос сказав про тих, хто Його розпинав: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23:34).

Ми, люди, схильні приймати поспішні, необдумані, хоча й іноді доленосні рішення. Апостол Петро «вступає в битву» з воїнами первосвященника і відсікає вухо рабові Малху. Христос не нагороджує Петра медаллю, а, виправляючи його бездушний вчинок, зцілює вухо. Своєю ворогові. «Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так!» (Мт. 24:46).

Ми готові воювати через дрібниці у своїх сім'ях, церквах і спільнотах. Євангеліст розповідає про те, як учні Христа ледь було не опинилися лжезахисниками Христа, Його «каральним загоном». «І сталося, коли дні вознесіння Його наближались, Він постановив піти в Єрусалим. І Він посланців вислав перед Собою. І пішли вони та й прибули до села самарянського, щоб ночівлю Йому приготувати. А ті не прийняли Його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму. Як побачили ж те учні Яків й Іван, то сказали: «Господи, — хочеш, то ми скажемо, «щоб огонь зійшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив». А Він обернувся до них, їм докорив та й сказав: «Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!» І пішли вони в інше село» (Лк. 9:51-56).

Поведінка самарян була грішною, обурливою і образливою. Але «свята» ревність і «благі» наміри учнів були ще жакливішими. Самаряни лише відмовили учням в ночівлі і їжі, не зазіхаючи на їх життя і свободу. Христос ж учні готові були перетворити бідне самарянське поселення на Хіросіму. І як добре вчинили учні, що сказали до свого Вчителя: «Господи, хочеш?»

Якими вдячними ми повинні бути нашому Господу за Його розумілу і точну відповідь. Він заборонив їм. Як і заборонив нам і всім Своїм рабам застосовувати насильство, мститися і вбивати людей. Христос заборонив воювати! Приклад Іллі, Мойсея чи Давида — не для нас, християн. Наш приклад — Христос. Відданий учень Іван зрозумів це. І записав: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Ів. 3:16-17). Іван зрозумів, «якого він духа», коли захотів спопелити негостинне поселення, і яким Духом він був сповнений, коли писав у Першому соборному Посланні: «Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває... Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від

Бога вони... Улюблені, любіть один одного, бо від Бога любов... Хто не любить, той Бога не пізнав... Як хто скаже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб, хто любить Бога, той і брата свого любить!».

Як це Іванове християнство не подібне на християнство наступних віків. Олівер Кромвель, протектор Англії, Шотландії та Ірландії, суворий пуританин, що стратив Карла I, любив говорити: «Надійся на Бога, але тримай свій порох сухим». Проповідуючи мораль і святість, він безперестанку воював із зовнішніми і внутрішніми ворогами. Скільки людських життів було загублено! Скільки крові пролито, скільки сиріт і вдів знедолених цей «захисник віри»! Те ж можна сказати і про багатьох інших «християнських» полководців, політиків, патріотів, царів і державних діячів. Їхнє «християнство» відрізнялося від християнства Писання. Чи можуть вони служити для нас прикладом? На це запитання дає відповідь вірш Миколи Водневського:

**Колесо історії невпинне —
Війни, революції й бунти.
Всі ми опинились на служінні.
В кого? У одвіті — я і ти.**

**В нашому житті усяк бувало,
Нас не раз кидало в каламуть.
Нам війна недавно показала
Озвірілу і скажену лють.**

**То не вже забуто всі гризоти
Й заново нагострені мечі...**

**Схаменіться, люди, від дрімоти, —
Соромливо нині не мовчіть!**

**Хто сьогодні буде миротворцем,
Як не той, хто ходить у Христі?
Кожен може бути єдинокорцем
На своїм передовім пості.**

**Ми за мир і за свободу гої,
Нам свобода й воля дороги,
Поможи нам, Всемогутній Боже,
Подолать без зброї ворогів.**

Христос не вимагає, щоб «царства світу цього» керувалися принципами Нагірної проповіді, закону Царства Божого, як цього очікував і вимагав від «християнських» країн Л. Толстой. Христос знає, що для цього треба народитися від Слова Божого й Духа Святого, але Він очікує, що віруючі, народжені згори, вийдуть зі світу і не будуть «брати участі в безплідних ділах темряви». «Бо досить минулого часу, коли ви чинили волю поган, — говорить апостол Петро. — Вони з того дивуються, що ви разом із ними не берете участі в розпусті, та зневажають» (1 Петр. 4:3-4).

Те ж пише до християн апостол Павло: «Отже, говорю я це й свідкую в Господі, щоб ви більш не поводитися, як поводитися погани в марноті свого розуму, — вони запаморочили розумом, відчужені від життя Божого за неучтвом,

що в них, за ствердістю їхніх сердець» (Еф. 4:17-18). «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі», «щоб були ви бездоганні та щирі, «невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду», що в ньому ви сяєте, як світла в світі, додержуючи слово життя» (Фил. 2:5, 15-16).

Щоб навести усі тексти зі Святого Писання про те, що віруючі люди не повинні змішуватися зі «світом», довелось б цитувати увесь Новий Заповіт.

Відповідь 17. Тому що Церква підтримує політиків, беручи участь в досягненні їх земних цілей

Церква забула, що Христос доручив їй проповідувати Євангеліє, прилучати до віри всі народи, захищати Божі інтереси на землі, знати лише одного противника — сатану і вести з ним непримиренну духовну війну. Церква покликана воювати, але не тілесними засобами, а духовними. Так вірили у всі віки християнства, тому що так навчав Сам Христос. І на основі цієї віри відмовлялись від зброї, піддавались насмішкам, катуванням, збиткуванням і смерті. Християни-мученики дореволюційної Росії, вірні заповітам Христа, ішли, заковані в кайдани, від степів України до Забайкалля разом з дружинами і дітьми; йшли під свист нагайок, брязкіт ланцюгів, ридання матерів і плач дітей. І в далекому вигнанні творили натхненні слова улюблених гімнів.

Якщо ви здатні співчувати іншим, то можете уявити собі душевні переживання людей, відірваних від своїх рідних, закинутих в тайгу, з підірваним здоров'ям, без засобів до існування, без права на нормальне життя. За що? За відмову слухатися людей більше, ніж Бога, за свої релігійні переконання, що базувалися на простих і зрозумілих принципах Євангелія. Вдумаймося, вникнімо в їх душевну драму, і ми зрозуміємо слова гімну, який так люблять співати в молитовних домах:

**О ні, ніхто у всьому світі
Свободи вірних не забрав!
Хай тіло мучиться у скруті —
Наш дух ніхто ще не здолав,**

**Бо думці вільній, не закутій,
Сам Бог любові волю дав,
Хоч і кайдани у спокуті
Гріховний світ не розкував!**

**О ні, ніхто у всьому світі
В нас віри нашої не вб'є!
У ворожнечі хай відкритій
Нас натовп навіть прокляне,
Піднімем правди прапор вічний
І гнів любов'ю об'єм.**

**О ні, ніхто у всьому світі
Не зможе подолати нас!
Хай на вістар в борні досвітній
Все заберуть в жорстокий час,
І срібло, й злото — все зітліє,
Лиш совість чисту не дамо:
Секретом щастя володієм
І ним ми світ збагатимо!**

Усі, хто прагне жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані, говорить Слово Боже. Мартін Лютер написав чимало гімнів, в яких виражена відмінність двох світів. Світ внутрішній — Царство Боже всередині нас, надбання кожного віруючого, і світ того «царства ворожнечі», в якому перебуває все людство.

Справжні християни ніколи не були паціфістами. Вони були миротворцями і мирноосцями. Вони знали, як володіти мечем Слова Божого, і вміли тримати його завжди нагостреним.

Духовна війна продовжується. Ми, воїни Христові, часто несемо втрати у наших рядах і часто зазнаємо поразок на тій чи іншій ділянці духовного фронту, але це нас не бентежить, бо всі ми глибоко переконані в завершальній перемозі Царя царів і Пана над панами.

Війна, яку Бог доручив нам вести, — війна свята. Вона спрямована проти гріха, внутрішнього рабства, недоліків, бідності, неписьменності, голоду, хвороб, расової дискримінації і соціальної несправедливості. Це війна благодатна, яка творить благо, а не лиходійна, що творить зло. У війні світській багато страждань, а в цій війні всі духовно збагачуються; бо там, де Христос одержує перемогу, темрява зникає, сумніви розвіюються, щезають заобони, ненависть висихає, злі демони і нечисті духи покидають людей. Це війна Божо. «Зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь» сатанинських (2 Кор. 10:4).

Твердиня невігластва — одна з твердинь царства сатани, «царства темряви», основою якої є брехня. Сатана «осліплює розум», «правду гамує неправдою», дає «свободу для прикриття зла», «прикидається ангелом світла», щоб відвести «від простоти в Ісусі».

Твердиня упередження — це нездоланна фортеця сатани! І це результат невігластва. То сатана навіює людям думку, що їх релігія найкраща, найпоширеніша, найправильніша... Так думають мусульмани, буддисти, католики, православні... Це ворог сіє в серцях людей упередження до всього, що не узгоджується з їх релігією, і в результаті те, чому навчає їх віросповідання, правильне, а те, що говорить Христос, — неправильне, тому що суперечить догматам і практиці їх церкви чи їх релігії.

Твердиня невірства, скептицизму, атеїзму, матеріалізму — сатанинська твердиня. Будучи безтілесною духовною істотою, сатана заперечує духовне начало в природі і людині, заперечує існування пекла і потойбічного життя,

заперечує Христа як Єдинородного Сина Божого, як Того, Хто приніс на землю повноту божественного об'явлення істини, Хто заплатив за гріх людства. Вселяючи в серця осліплених псевдонаукою людей свою брехню, сатана переконує, що джерелом виникнення всесвіту є не Бог-Творець, а сліпа й нерозумна матерія. Це вона з нематеріального, мертвого відтворила «живу клітину». Від цієї «клітини» шляхом безкінечної еволюції утворилася мавпа. Від мавпи пішла людина, засадивши «прародичку» в клітку.

Цю вульгарну теорію все ще офіційно викладають у багатьох вищих навчальних закладах і приймають на віру, без найменшого сумніву. Засумніватися в цій сатанинській брехні — означає набутти репутації простака-невігласа. Так отруюють серця простодушних! Отруювачів худоби і домашньої птиці кидають в тюрми, а отруювачам розуму і сердець присвоюють докторські ступені і оплачують високі гонорари...

Ви здивовано запитаєте: як можуть сучасні професори вріти в теорію Дарвіна і, не червоніючи від сорому, викладати її молоді? Адже сам Дарвін не вірив у свою теорію. Він висунув її як припущення і обурювався, коли йому приписували відкриття тасманиці походження життя і всесвіту. Чому ж наші професори і студенти такі легковірні?

Задамо і ми вам запитання: чим пояснити, що студенти-язичники з Індії, Африки, Азії чи островів Океанії, перебуваючи в Європі чи Америці і закінчивши Оксфордський, Гарвардський чи будь-який інший університет, повертаються до себе додому такими ж язичниками, мусульманами і буддистами, якими приїхали?

А ось ще одне запитання: як може людина протягом багатьох років вивчати християнське богослов'я і, закінчивши духовну семінарію чи академію, як і раніше поклонятися мідній статуї св. Петра, гіпсовій статуї Богоматері, дерев'яним іконам чи праху невідомого походження, які іменуються «святими мощами», «антимінсами» і т. ін.? Як можуть вони створювати кумири і поклонятися їм, коли Сам Бог заборонив це, сказавши: «Не роби собі різьби і всякої подоби... Не вклоняйся їм і не служи їм» (2 М. 20:4-5)!

На ці запитання відповідь одна: як ті, так і інші «зникчменіли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли і славу нетлінного Бога замінили на подобу образу тлінної людини... Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки... Через це Бог їх видав на пощадливість ганебну» (Рим. 1:21-23, 26).

Скільки ще інших твердинь наплотив сатана, але в наших розв'инчуваннях ми обмежимося цими. Якби Церква Христова вірно змагалася на своєму духовному фронті, увесь світ давно прийшов би до пізнання Христа і Бога і настало б Царство Боже на землі. Бог відповів би їй на її молитву: «Хай прийде Царство Твоє, хай буде воля Твоя як на небі, так і на землі».

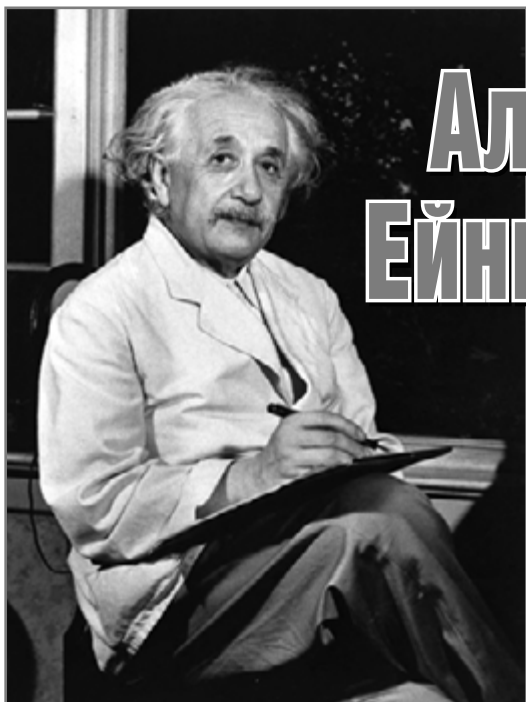
Але які ми далекі від цього!

Далі буде.

**Поч. у № 12 (119) за 2008 р.,
1-3 (120-122) за 2009 р.**

ДОСЬЄ ВИДАТНИХ ЛЮДЕЙ

Альберт
Ейнштейн

Альберт Ейнштейн (1879-1955) був нагороджений Нобелівською премією з фізики в 1921 році — за внесок у розвиток квантової теорії і «за відкриття закону фотоелектричного ефекту». Ейнштейн — один із засновників сучасної фізики, творець теорії відносності. У грудні 2000 року засоби масової інформації (за даними агентства «Рейтер») назвали Ейнштейна «людиною другого тисячоліття».

Громадянство: Німеччина, пізніше був громадянином Швейцарії і США. **Освіта:** доктор філософії (фізика), Цюрихський університет, Швейцарія, 1905 р. **Професійна діяльність:** експерт патентного бюро, Берн, 1902-1908 рр.; професор фізики в університетах Цюриха, Праги, Берна і Принстона (Нью-Джерсі).

Відомі
висловлювання:

«Я хочу дізнатися, як Бог створив світ. Мені не цікаві ті чи інші явища в спектрі того чи іншого елемента. Я хочу знати Його думки, все інше — це деталі».

«Ми схожі на дитину, що потрапила у величезну бібліотеку, в якій багато книг на різних мовах. Дитина знає, що хтось ці книги написав, але не знає, як вони були написані. Вона не розуміє мов, якими вони написані. Дитина туманно підозрює, що в розташуванні книг є якийсь містичний порядок, але що це за порядок — вона не знає».

Мені здається, що навіть наймудріший із людей виглядає саме так перед Богом. Ми бачимо, що всевіт владшований дивним чином і підкоряється певним законам, але ці закони ми навряд чи розуміємо. Наш обмежений розум не здатний осягнути загадку сили, що рухає сузір'ями».

«Якщо очистити юдаїзм, тобто привести його до такого, яким його проповідували пророки, і християнство сприймати таким, яким його проповідував Ісус Христос, тобто звільнити від всіх наступних доповнень, які зробили священники, — то залишиться вчення, здатне зцілити всі соціальні хвороби людства».

Обов'язок кожної людини доброї волі — у своєму маленькому світі вперто, у міру сил, боротися за втілення в життя цього вчення чистої людяності».

«Врешті-решт, невже фанатики обох релігій не перебільшили різницю між юдаїзмом і християнством? Усі ми живемо волею Божою і розвиваємо практично ідентичні духовні здібності. Юдей чи поганин, раб чи вільний — усі ми належимо Богові».

«Всякий, хто серйозно займається наукою, приходить до усвідомлення того, що в законах природи проявляється Дух, який набагато вищий за людський, — Дух, перед лицем Якого ми, з нашими обмеженими силами, повинні відчувати власну неміч. У цьому смислі наукові пошуки приводять до релігійного почуття особливого роду, яке дійсно в багатьох чому відрізняється від релігійності більш наївної».

«Чим глибше людина проникає в таємниці природи, тим сильніше вона шанує Бога».

«Найпрекрасніше і найглибше переживання, що випадає на долю людини, — це відчуття таємниці. Воно лежить в основі справжньої науки. Той, хто не переживав цього відчуття, кого вже не охоплює благоговіння, — практично мертвий. Ця глибока емоційна впевненість в існуванні вищої розумної сили, що відкривається в неосяжності всесвіту, і є моєю ідеєю Бога».

«Моя релігія полягає в почутті скромного захвату перед безмежним розумністю, що виявляє себе в найдрібніших деталях тої картини світу, яку ми здатні лише частково охопити і пізнати нашим розумом».

«Чим більше я вивчаю світ, тим міцніша моя віра в Бога».

Макс Яммер, почесний професор фізики, автор біографічної книги «Ейнштейн і релігія», впевнений, що широко відоме висловлювання Ейнштейна: «Наука без релігії крива, релігія без науки сліпа» — квінтесенція релігійної філософії великого вченого.

«В юдейсько-християнській релігійній традиції ми знаходимо найвищі принципи, якими повинні керуватися у всіх своїх устремліннях і судженнях. Наших слабких сил недостатньо, щоб дотягнутися до цієї вищої цілі, але вона формує надійну основу всіх наших устремлінь і вартісних суджень».

Про фанатичних атеїстів Ейнштейн писав: «Є і фанатичні атеїсти, чия нетерпимість подібна до нетерпимості релігійних фанатиків — і походить вона із того ж джерела. Вони схожі на рабів, які, як і раніше, відчувають гніт кайданів, скинутих після важкої боротьби. Вони бунтують проти «опіуму для народу» — для них нестерпна музика сфер. Чудо природи не стає меншим від того, що його можна виміряти людською мораллю і людськими цілями».

«Істинна релігія — це справжнє життя, життя всієї душі, зі всією її добротою і праведністю».

«За всіма найбільшими досягненнями науки стоїть впевненість в логічній стрункості і пізнанні світу — впевненість в існуванні вищої розумної сили — Бога».

«Напружена розумова діяльність і вивчення Божої природи — ось ті ангели, що проведуть мене крізь всі негаразди цього життя, дадуть втіху, силу і безкомпромісність».

Думка Ейнштейна про Ісуса Христа була висловлена в його інтерв'ю американському журналу Saturday Evening Post.

— Який вплив мало на вас християнство?

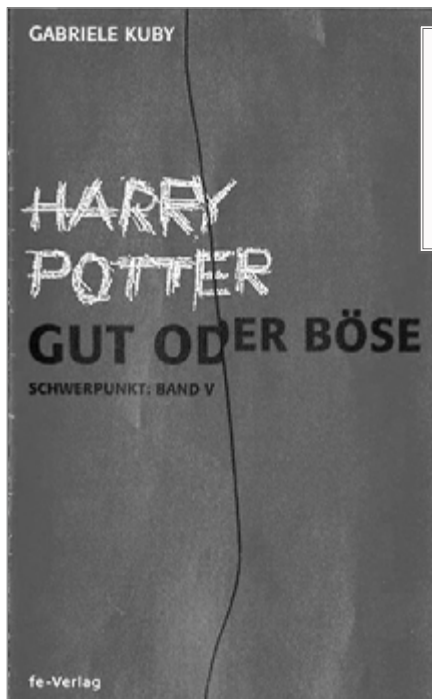
— У дитинстві я вивчав Біблію і Талмуд. Я юдей, але мене заворожує яскрава особистість Назарянина.

— Чи читали ви книгу про Ісуса автора Емілія Людвіга?

— Портрет Ісуса, написаний Емілем Людвігом, надто поверхневий. Ісус настільки масштабний, що не піддається перу фразерів навіть дуже вправних. Християнство не можна відкинути лиш на основі красного слівця.

— Чи вірите ви в історичного Ісуса?

— Безумовно! Неможливо, читаючи Євангеліє, не відчувати реальності присутності Ісуса. Його Особистість дихає в кожному слові. Жодний міф не володіє такою потужною життєвою силою.

Ці висновки зробила німецька письменниця Габрієла Кюбі, яка написала книгу «Гаррі Поттер: добро чи зло?» і з якою листувався свого часу кардинал Ратцінгер (нині папа римський Бенедикт XVI).

10 аргументів
проти
Гаррі Поттера

1. Гаррі Поттер — це глобальний довготривалий проект із зміни культури. Те, що раніше стримувало молоде покоління від магії і окультизму, руйнується. Таким чином, переможени християнством сили повертаються в суспільство.

2. Хогвартс, школа магії і ворожіння, — це закритий світ насильства і жаху, світ прокляття і чар, світ расистської ідеології, кривавих жертвоприношень, гидоти й одержимості. Там присутня атмосфера постійної загрози, якої не може уникнути молодий читач.

3. Хоч Гаррі Поттер спочатку появляється для боротьби проти зла, але насправді схожість між ним і Волдемортом — невинним негідником і противником в цій історії стає все більш очевидною. У п'ятій книзі Гаррі одержимий Волдемор-

том, що призводить до прояву симптомів роздвоєння особистості.

4. Світ людей принижується, а світ відьом і чарівників звеличується.

5. Усе надприродне має тільки демонічний характер. Божественні символи спотворені.

6. Гаррі Поттер — це не сучасна казка. У казках чарівники і відьми однозначно є злом. Герой перемагає їх, проявляючи добро. У всесвіті Гаррі Поттера немає персонажу, який цілеспрямовано поривається до добра. У, здавалось би, добрих кінцівках має місце і поганий смисл.

7. Можливості молодого читача розрізнити добро і зло блокуються через емоційну маніпуляцію та інтелектуальну плутанину.

8. Це напад на молоде покоління, що

грайливо вабить його у світ ворожіння й чаклунства і наповнює уяву молоді образами світу, в якому панує зло і з якого неможливо втекти. Утім, він зображений вкрай привабливим.

9. Ті, хто цінує плюралізм думок, повинні протиставити практично непереможній силі тиску цього втвору з елементами тоталітарного промивання мізків.

10. Оскільки з допомогою книг про Поттера віра в люблячого Бога систематично руйнується через фальшиві «цінності» і знущання над юдейсько-християнською істиною, пропагування цих книг у школах — прояв нетерпимості. Батьки не повинні погоджуватися з тим, щоб їх дітям навіювали ідеї з книг про Поттера.

Тимофій ПЛАХТІЙ.

В гостях у Шерлока Холмса

РОЗВІНЧУЄМО МІФ ПРО НЕПОГРІШНІСТЬ АРХЕОЛОГІЇ

К ремезний чоловік піднявся східцями будинку номер 221-Б по Бейкер-стріт, після чого його запросили зайти до кімнати, де сидів великий детектив.

«Ось і ви, лікарю. Доброго ранку! — сказав детектив, відкинувшись на спинку крісла. — Схоже, ви провели кілька безсонних ночей напередодні».

«Боюся, ви маєте рацію. Але почекайте — звідки вам це відомо? І як ви здогадалися, що я лікар?».

«Це ж елементарно. До того ж, як я бачу, ви письменник і прибули здалека. Але розкажіть, що вас турбує».

Відвідувач ледве справився зі своїм збентеженням і нарешті приступив до розповіді.

«Мене зовуть Лука, я лікар, — розповів він про себе. — Окрім того, я автор двох бестселерів — книг, що описують події, які відбулися в мої дні. Точніше, у перший вік християнської ери».

Детектив Шерлок Холмс зціпив кінчики пальців і приготувався слухати.

«Останнім часом, — продовжував свою розповідь лікар Лука, — моя репутація сильно постраждала. Під сумнів поставлені моя компетентність і мої знання. Розумієте, у моїй книзі Дії святих апостолів я вказав, що місто Іконія не входить до області, названої Лікаонською. Деякі ж археологи, базуючись на якихось інших документах, прийшли до висновку, що Іконія була лікаонським містом, на основі чого оголосили мою книгу ненадійним джерелом».

«Це ще не все, — поспішно продовжував Лука, побоюючись, що Холмс вирішить, ніби він просто образився. — У своєму Євангелії, оповідаючи про початок служіння Івана Христителю в 27 році від Р. Хр., я згадав чоловіка на ім'я Лісаній, тетрарха в Авіліні. Так ось, мене знову звинувачують в підтасуванні фактів у зв'язку з тим, що археологам відомий лише один Лісаній, вбитий ще в 36 році до Р. Хр.. Окрім того, я назвав Галліона «проконсулом», коли розповідав про служіння Павла в Коринті. Так звані вчені сказали, що я поняття не маю, про що пишу, бо,

мовляв, людину, що займала таке становище, як Галліон, ніколи не називали «проконсулом».

Коли лікар Лука закінчив свою оповідь, очі Холмса були заплаканими, а дихання рівне і спокійне. Нарешті він розплющив очі і підвівся з крісла, даючи зрозуміти, що для нього все стало ясно. «Вибачте, лікарю, — сказав він, — але я нічим не можу вам допомогти».

Лікар стояв і мовчки дивився на видатного детектива.

«Чи правильно я вас зрозумів, лікарю, — запитав Холмс, — що ви впевнені в достовірності тих фактів, про які написали?».

«Цілком! — відповів лікар Лука, випроставшись на повний зріст. — Адже я історик, сер!».

«Тоді вам залишається лише чекати, — сказав Холмс, проводжаючи великого історика до дверей. — Колись настане день, коли точні відомості, записані вами, будуть всі до єдиної підтверджені. Ну а поки що, — промовив він, перш ніж зачинити двері за розчарованим відвідувачем, — мій добрий лікарю, вам доведеться почекати. Але будьте впевнені, коли всі відомості підтвердяться, усе стане на свої місця».

Такого діалогу між істориком першого віку нашої ери і вдуманим детективом, звісно, ніколи не було. Але все, про що говорив Лука, — правда. За минулий час було багато спроб його очорнити. І якби така зустріч відбулася, то порада Шерлока Холмса, яку в нашій історії він наостанку дав лікарю Луці, була б на сто відсотків правильною.

Вчені й археологи в минулому звинувачували євангеліста Луку в недбалості і фактичній неточності, але археологія кілька разів підтвердила те, про що він писав.

Багатьом людям подобається думати, що сучасна наука «довела» існування помилок у деяких місцях у Біблії. Насправді це не так. Візьмімо хоч би першу скаргу євангеліста про нібито неправильно вказану область, в якій містилося місто Іконія. У 1910 р. археолог Вільям Ремсей знайшов пам'ятник, який свідчив про те, що Іконія була фригійським містом. Значно пізніше відкриття також підтвердило дані, які навів Лука.

Археологічна знахідка біля Дамаска доказала існування «Лісанія тетрарха». Вона була датована 14-29 рр. від Р. Хр. і таким чином повністю підтвердила слова Луки. Що ж стосується його згадки про Галліона, то її підтвердив знайдений напис, який проголошує: «Луцію Юнію Галліону, моему другові, проконсулу Ахаї...»

Думка про те, що археологи спростовують факти, оприлюднені в Біблії, не тільки застаріла, окрім всього іншого, це черговий міф. Як сказав археолог Вільям Ф. Олбрайт, надмірний скептицизм, який проявляли щодо Біблії впливові історичні школи XVIII і XIX століть, був поступово дискредитований.

Відкриття за відкриттям підтверджують точність величезної кількості фактів, про які повідомляє Біблія, і дає все більше підстав вважати цю книгу цінним історичним джерелом.

Іншими словами, Шерлок Холмс дав правильну пораду.

**За книгою Дж. МАКДАУЕЛЛА
«Не вір всьому, що говорять».**

Вчені стверджують: навіть помірне вживання алкоголю призводить до онкозахворювань

Помірне і незначне вживання алкоголю пов'язане з істотним збільшенням ризику цілого ряду онкологічних захворювань. Такі результати дослідження, в якому взяли участь майже 1,3 мільйона британок.

Співпрацівники Оксфордського університету використали у своїй роботі дані одного з наймасштабніших проєктів з вивчення жіночого здоров'я — дослідження «Мільйон жінок», що охопило понад 1 280 000 жительок Великобританії середнього віку.

Протягом семи років серед учасниць дослідження було виявлено 68,8 тисячі випадків різних онко-

логічних захворювань. Порівнявши статистику захворюваності з даними про вживання алкогольних напоїв, вчені прийшли до висновку, що навіть незначне вживання алкоголю пов'язане з підвищеним ризиком кількох видів онкологічних захворювань. Регулярне вживання алкоголю поза залежністю від інших шкідливих звичок пов'язане передусім з підвищеним ризиком раку молочної залози, печінки і прямої кишки. У жінок, що курять, вживання алкоголю пов'язане з додатковим збільшенням ризику злоякісних новоутворень стравоходу, ротової порожнини, гортані і горла.

Ризик всіх перерахованих захворювань зростає у міру збільшення вживання алкоголю, і ця закономір-

ність не залежала від виду алкогольних напоїв, яким віддавали перевагу учасниці. За підрахунками дослідників, збільшення щоденної дози алкоголю на кожну умовну порцію (тобто на 10 грамів у перерахунку на етиловий спирт) було пов'язане з 15 додатковими випадками онкологічних захворювань на одну тисячу жінок у віці до 75 років.

Звіт про дослідження опублікований в Journal of National Cancer Institute. Як зазначається в редакційній передмові до публікації, наведені дані переконливо свідчать про те, що допустимого і безпечного з точки зору ризику онкологічних захворювань рівня вживання алкоголю не існує.

● МІНІ-ПРОПОВІДІ Ч. СПЕРДЖЕНА

Немає іншого дому, окрім як могили

Мені розповіли про одного багатого чоловіка, який недавно помер. Смерть до нього прийшла раптово, як це завжди буває, і він поспішав за адвокатом, щоб скласти заповіт. Своїй дружині і маленькій донечці він хотів заповісти будинок.

Але маленька дівчинка не розуміла, що таке смерть. Вона спитала: «Тату, а в тебе є там дім, куди ти йдеш?». Стріла пронизала серце батька, але було надто пізно. Він побачив, що помилявся. У нього не було іншого дому, окрім як могили.

ПАЛАЮЧІ КУРЕНИ

Єдину людину, що вціліла після корабельної аварії, хвиля викинула на маленький безлюдний острів. Чоловік гарячково молився, щоб Бог спас його. Він щодня вдивлявся в горизонт в очікуванні допомоги. Виснажившись, він нарешті вирішив збудувати невеликий курінь з плаваючих колод, щоб хоч трохи захиститися від стихій. Але якось, повернувшись додому після пошуків їжі, чоловік побачив свій курінь, огорнутий полум'ям. Вогонь піднімався до неба. Усе було втрачено. Чоловік переповнився горем і гнівом.

«Боже, як Ти міг так вчинити зі мною!» — ридаючи, кричав він.

Вранці наступного дня його розбудив звук корабля, що наближався до берега.

«Як ви дізналися, що я тут?» — запитав чоловік своїх рятівників.

«Ми бачили твій димовий сигнал», — відповіли вони.

Дуже легко занепасти духом, коли все навколо

погано. Але ми не повинні втрачати віри, тому що Бог працює в нашому житті навіть посеред нашого болю і страждань.

Пам'ятай: якщо наступного разу твій маленький курінь згорить дотла, це може бути димовий сигнал, що викликає милість Божу. На всі наші негативні думки Бог має позитивні відповіді:

Ти говориш: «Це неможливо!».
Бог говорить: «Неможливе людям — можливе для Бога!» (Лк. 18:27).

Ти говориш: «Я надто втомився».
Бог говорить: «Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Ти говориш: «Ніхто не любить мене».
Бог говорить: «Я вас полюбив» (Ів. 13:34).

Ти говориш: «У мене недостатньо віри».
Бог говорить: «... у міру віри, як кожному Бог наділив» (Рим. 12:3).

Ти говориш: «Я почувуюся самотнім».
Бог говорить: «Я тебе не покину» (Євр. 13:5).

ВІДПОВІДАЄМО НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ

Що означає слово «баптист»? Чому його так бояться деякі люди? Чи був баптистом Ісус Христос?

Слово «баптист» походить від слова baptizo, що означає «хрищений». І, скажімо, в Біблії англійською мовою звичний нам Іван Христитель названий Джоном Баптистом.

Тому цього слова зовсім не треба боятися. Я католик? Так, бо належу до всесвітньої — саме так перекладається слово «католицька» — Церкви. Я православний? Так, тому що правильно славлю Бога, саме так, як написано в Євангелії. Чи я баптист? Безперечно, адже я хрищений по вірі. Чи п'ятидесят-

ник? Звісно, адже Бог христив мене Святим Духом. Назва правдивих віруючих не повинна лякати. Головне — суть, яка криється за моєю вірою.

Щодо Ісуса — сумнівів тут немає і бути не може. Свою публічну місію Він почав з хрищення в Йордані. І наголос, аби Іван Христитель христив Його, як той не вагався. «Бо так належить виконати всю правду». Тобто Ісус Христос — стопроцентний баптист.

Анатолій КЛИНОВСЬКИЙ.
Пастор-вчитель.

«РІДНА ОСЕЛЯ»

Діти — найцінніший скарб, який Бог дарує батькам, Церкві і суспільству. Тому виховання дитини — найголовніший, найсвятіший обов'язок. На жаль, трапляються батьки, які не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті діти ростуть сиротами.

Ми, християни, не можемо стояти осторонь. І саме тому в м. Тлумачі з ініціативи християнської місії милосердя «Добрий самарянин» та Івано-Франківської церкви християн віри євангельської 2005 року був створений Центр опіки дитини «Рідна оселя».

Сьогодні в «Рідній оселі» проживають 26 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки — ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв.

Якщо для вас милосердя — вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

Реквізити ЦОД
«Рідна оселя»:
Україна
78000 м. Тлумач,
вул. Винниченка, 42;
тел. (03479) 2-13-78;
факс (0342) 50-10-21;
моб. 8 050 209-55-44;
р/р 26001340610691 в Укрсоцбанку, МФО 336019, ЗКПО 26429864
www.ridnaoselya.if.ua

А Бог питає...

Бог не питає, на якому авто ви їздили, але питає, скільки людей, в яких не було транспорту, ви підвезли.

Бог не питає, скільки квадратних метрів було у вашому домі, але питає, скільки людей було гостинно зустрінуто в ньому.

Бог не питає про ваш незвичний одяг у гардеробі, але питає, скільки з цього одягу було дано на допомогу бідним.

Бог не питає про ваш соціальний статус, але питає, який клас ви демонстрували у своєму житті.

Бог не питає, скільки матеріальних благ було у вас, але питає, чи не керували

вами вашим життям.

Бог не питає, чи високою була ваша заробітна плата, але питає, чи не йшли ви на компроміс зі своєю сутністю заради того, щоб одержати таку зарплату.

Бог не питає, скільки часу ви працювали понаднормово, але питає, чи не підмінювали ви роботою спілкування з сім'єю і близькими людьми.

Бог не питає, скільки разів вас просували по службі, але питає, як ви допомагали просуватися іншим.

Бог не питає, як називалася ваша посада, але питає, чи виконували ви свою

роботу відповідно до своїх здібностей.

Бог не питає, що ви робили, щоб допомогти собі, але питає, що ви зробили, щоб допомогти іншим.

Бог не питає, скільки друзів було у вас, але питає, скільки було людей, для яких ви стали справжнім другом.

Бог не питає, що ви робили для того, щоб захистити свої права, але питає, що ви зробили, щоб захистити права інших.

Бог не питає, з ким по сусідству ви жили, але питає, як ви ставилися до своїх сусідів.

Бог не питає про колір вашої шкіри, але питає про зміст вашого характеру.

Бог не питає, скільки разів ваші діла підтверджували ваші слова, але питає, скільки разів не підтверджували.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00
дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківської область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львівська область:

Церква ХВЄ «Дім милосердя»

м. Львів, 79053 вул. В. Великого, 50, ГВК «Гетьман»
НЕДІЛЯ — 11.00, ЧЕТВЕР — 18.30; тел. (032) 295-04-35

Церква ХВЄ «Віфанія» м. Львів, 79019 вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ -10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.00; тел. (032) 231-87-33

Церква ХВЄ «Голгофа» м. Львів, вул. Скрипника, 8
НЕДІЛЯ -10.00, ЧЕТВЕР -18.30; тел. (032) 221-62-25

Церква і місія ХВЄ «Воскресіння» м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Шевченка, 97; НЕДІЛЯ-10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ -18.00
ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР -19.00 **для молоді;** тел. 8-067 600-34-16

Церква ХВЄ м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл. вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ -10.00, ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ - 19.00

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 4 (123)
квітень 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.